"Vă spun că de vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 39-40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al tineretului român naţionalist ortodox

Anul I, Nr. 4, DECEMBRIE 2003 Apare la sfârşitul lunii 5 500 lei

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

MULŢI CHEMAŢI

Mai zilele trecute discutam cu un student care încerca să îşi facă o imagine despre Mişcarea Legionară. Citise câte ceva şi, gândesc eu, spera ca prin contactul cu o persoană din interiorul Mişcării, să îşi răspundă unor întrebări legate de prezent.

Sper că a înţeles ceea ce trebuia să înţeleagă şi ca întâlnirea noastră să ne apropie.

M-am gândit, după aceea, că milioanele de tineri din această ţară mai sunt încă mulţi care prin educaţie, prin percepţia vieţii de fiecare zi, poate printr-un har divin, sunt capabili să se detaşeze puţin de interesele personale de moment, să conştientizeze că ei, ca tineri, pot schimba ceva în această ţară care se duce de râpă, să îşi construiască un viitor pentru ei şi urmaşii lor.

Ca şi în cazul studentului de care am amintit mai înainte, mulţi tineri mi-ar răspunde, convinşi şi senini, că asta chiar şi fac: îşi construiesc viitorul. În parte au dreptate, dar viitorul, pentru tineri, nu poate să însemne doar profesia: a gândi în felul acesta este egal cu a-i lăsa pe alţii să-ţi controleze soarta.

O să răspundeţi că soarta, oricum, e controlată de alţii; şi eu cred la fel, dar mie nu mi-ar fi deloc indiferent cine sunt acei "alţii". Fiind creştini, ne gândim, întâi, că pentru noi hotărăşte Dumnezeu. Absolut adevărat, dar "Dumnezeu dă, dar nu bagă în traistă": mai direct, şi practic vorbind, cei ce guvernează se joacă cu viaţa şi soarta noastră şi a urmaşilor noştri, ca şi cum am fi pioni într-un enorm joc de şah sau soldaţi de plumb - Doamne fereşte!

"Şi, totuşi, supravieţuim". Da, supravieţuim, dar este oare suficient pentru nişte fiinţe superioare, cum sunt oamenii?

Cred că în adâncul inimii fiecărui om se adună malul nemulţumirilor de fiecare zi şi de o viaţă.

"Şi ce, credeţi că o să schimb eu faţa lumii?"

Ei, bine, DA! Căci tu ai schimbat dintotdeauna soarta lumii prin muncă, dăruire, creaţie şi multiplicare!

După toate acestea, ultimul argument care ar putea fi adus de unii tineri (sau, poate, se vor jena să-l susţină cu voce tare, dar şi-l vor spune în gând): *"Dar eu nu am virtuţi de luptător, nu am calităţi de conducător, eu sunt un om slab!"*

Aşa cum în sport, de exemplu, nimeni nu se naşte campion, şi în viaţa social-politică poţi deveni ceea ce nici nu visezi; îţi trebuie doar credinţă în Dumnezeu, în viitorul ţării tale, iar alături de tine, camarazi de idealuri perseverenţi şi neînfricaţi.

Cei care conduc acum destinele ţării sunt urmaşii de nădejde ai comuniştilor, pregătiţi la timp, şcoliţi, cu faţă "umană" (vă amintiţi poate exprimările din vremea nu demult trecută, care-i desemnau pe comunişti ca "forţe progresiste", "democratice", iar pe naţionaliştii creştini ca "reacţionari"). Înaintaşii lor au făcut tot ce le-a stat în putere ca să ne extermine şi au lăsat această sarcină prin testament, copiilor şi nepoţilor. Comuniştii şi-au şcolit copiii prin facultăţi apusene, iar o dată cu laptele matern i-au învăţat cu toate manevrele şi jocurile murdare menite să îi facă "învingători" fără scrupule; au acumulat la timp bunuri materiale, putând prelua economia în mâinile lor.

A sta cu braţele în sân în faţa tuturor primejdiilor care ne pândesc este inacceptabil.

Fie ca Dumnezeu să vă lumineze mintea, dragii mei tineri, viitori camarazi!

Nicador Zelea Codreanu

CE VREM NOI

În numărul din octombrie al "*Cuvântului legionar*" editorialul "*Noi*" ne defineşte ca ideologie - deci care sunt idealurile, ţelul nostru, aţi aflat. În numărul din noiembrie, articolul "*Garda moare, dar nu se predă*" (cu subtitlul "*Ce facem noi*") precizează bazele activităţii noastre, iar "*Bilanţul 2003*" din prezentul număr prezintă concret acest început de activitate.

În continuare, aşa cum am promis în "*Garda moare, dar nu se predă*", în acest articol voi preciza "*Ce vrem noi*" – care sunt obiectivele noastre imediate, mai ales că mulţi studenţi mi-au pus această întrebare în ultimul timp.

Chestiunea era extrem de uşor de intuit. Aşa cum spunea şi Corneliu Zelea Codreanu la începuturile Legiunii, primul punct din programul nostru este să acumulăm forţă – mă refer la forţa omenească, mai ales calitativă (dar şi cantitativă, pentru că o mână de oameni, oricât de dăruiţi şi de devotaţi ar fi, nu poate realiza prea multe, şi nici prea repede).

Cu alte cuvinte, vrem să strângem în jurul nostru, în jurul ideii de creştinism şi românism, cât mai mulţi oameni care să devină o nouă elită naţională, bazată pe dreptate, adevăr, corectitudine faţă de Dumnezeu şi de semeni. Noi nu ne erijăm în educatori, ci vrem ca împreună cu voi să construim, pentru că fără (re)crearea unei baze morale sănătoase, nimic nu se poate realiza. Istoria plus situaţia actuală o dovedesc cu prisosinţă: toate doctrinele pe alte baze decât aceasta au eşuat; singura eternă, valabilă de la începuturile noastre ca popor, a fost cea naţionalistă şi creştină.

În fiecare număr de până acum al revistei am lansat, sub diverse forme, pe toate tonurile, apeluri pentru voi toţi cei care simţiţi încă româneşte. România este casa noastră, proprietatea noastră, a românilor şi nu putem s-o cedăm în numele unor vorbe goale. Dacă nu e loc în România pentru români, cum ar putea cineva să creadă că va fi în Europa? Ca şi cum cineva ne-ar lua o casă mică pentru a ne oferi să trăim în casa lui mare!

Vom continua aceste apeluri, aceste chemări în toate viitoarele numere pentru că sperăm şi vom spera (probabil până la moarte) în redeşteptarea neamului românesc. Acest neam a născut întotdeauna eroi în momentele cele mai grave ale istoriei, eroi care au ridicat steagul căzut şi l-au dus mai departe atunci când totul părea pierdut.

Singura formă de "supravieţuire" este lupta: totul în această lume înseamnă luptă, într-o formă sau alta. Niciodată dreptul nimănui în această lume nu a fost recunoscut de ceilalţi fără luptă, fără eforturi. Însuşi Iisus a luptat şi S-a sacrificat pentru a aduce omenirea pe calea lui Dumnezeu, a Binelui.

Iar umanitariştii şi pacifiştii nu au reuşit şi nu vor putea reuşi niciodată ceea ce n-a izbutit însuşi Mântuitorul, adică "dolce vita far niente", pentru că omenirea a fost creată prin luptă, şi numai aşa va continua să "supravieţuiască". Altfel, se va stinge, aşa cum s-au stins de-a lungul timpului toţi indivizii şi toate popoarele care au uitat sau n-au mai putut respecta această lege primordială, lupta.

Rădăcinile există. Am auzit pe mulţi spunând: "*Ce pot face de unul singur?*" sau: "*Ce pot face câţiva oameni?*" Ei, bine, noi vă aducem în case şi în suflete certitudinea că toţi cei care mai simt româneşte nu sunt singuri. Vă aşteptăm cu inima vibrând!

Această revistă este un mijloc, nu un scop în sine; este un punct de plecare pentru trezirea conştiinţei româneşti. De aceea publicăm şi istorie, şi actualitate; de aceea nu ne mulţumim doar să înregistrăm starea de fapt, ci încercăm să oferim soluţii creştine şi româneşti la problemele specific româneşti; importurile n-au rezolvat nicicând problemele unei naţiuni!

Nicoleta Codrin

MANIFEST

"Nu mă interesează! Eu oricum voi pleca din ţară peste câţiva ani."

Văd negru în faţa ochilor atunci când băieţi şi fete de aceeaşi vârstă cu mine se îndreaptă frenetic spre materialismul perfid al Occidentului. Orice urmă de uman s-a pierdut în ei. Nu mai tronează decât spiritul animalic, al propriei supravieţuiri.

Văzându-i, am putea spune că nu mai avem nici un rost.

Fals!

Noi pentru ei trăim, căci prin ei Ţara poate înflori; **noi le oferim singurul drum posibil al unei vieţi în care fiecare să dorească binele aproapelui şi apoi al său. Numai aşa vom birui.**

Deci, domnilor şi domnişoarelor, nu mai daţi vina pe tot felul de indivizi, căci dacă Ţara stă în loc este vina dumneavoastră - inclusiv a mea, pentru că refuzând să luăm atitudine împotriva a ceea ce se întâmplă, de fapt, facem ca răul să crească fără limite.

Domnilor, indiferenţa ne ucide, este o boală grea! Căpitanul spunea că e mai bine chiar a fi comunist decât indiferent. (Aceasta nu a fost şi nu poate fi o pledoarie pentru comunism, ci ilustrează plastic cât de cumplită este indiferenţa.)

Nu mai staţi cu mâinile în sân, căci nimeni nu vă va înmuia pesmeţii în apă, ci singuri trebuie să o faceţi.

Educaţia legionară vă poate da un nou sens vieţii şi o nouă perspectivă, poate crea din simpli roboţi, eroi capabili să ridice neamul românesc spre Dumnezeire.

Nu trebuie să speraţi într-o înfăptuire imediată (întotdeauna ascensiunea rapidă se soldează cu o decădere şi mai rapidă), ci într-o realizare de viitor, cu mari sacrificii şi jertfe, chiar umane. **Luptând în prezent putem asigura generaţiilor viitoare un trai şi un suflet românesc, pe pământ românesc.**

Nu mai staţi în faţa acestor rânduri mulţumindu-vă cu o simplă lectură şi, poate, cu o satisfacţie că cineva are dreptate, ci treceţi neîntârziat la luptă, căci punând cărămidă cu cărămidă vom putea forma zidul românesc de netrecut.

Să-i anihilăm prin dorinţa, munca şi jertfa pe bolşevicii ce încă ne mai conduc (sau vă conduc) spre o moarte înceată, dar sigură.

Să ne despărţim de drogul acesta al senzaţiilor efemere şi să creem viitorul frumos şi încununat cu lauri.

Depinde numai de voi: să alegeţi drumul ocolit pe la umbră sau cel direct prin soarele arzător.

Speranţa moare întotdeauna ultima şi de aceea continui să mă ghidez în viaţă după ideea că voi reuşi, că veţi reuşi să spargeţi indiferenţa şi răul din jur, purtându-vă ca adevăraţi români.

Priviţi-i cu milă pe cei ce atribuie ţării acesteia un viitor sumbru, căci sigur se înşeală, iar judecata divină îi va întemniţa pe vecie în iadul atât de "roşu".

Acelaşi sentiment şi pentru cei ce privesc cu nonşalanţă de dincolo, mulţumindu-se doar sa facă aprecieri.

Domnilor, războiul se dă în linia I, nu în spatele frontului.

Aşa că celor înstrăinaţi de pământul acesta nu le pot spune decât laşi, şi, mai mult ca sigur, trădători.

Spălaţi-vă păcatele şi intraţi în luptă!

Cât mai e timp!

Ţara vă iartă şi vă aşteaptă.

Să înfăptuim visul lui Moţa. Să facem o Ţară "ca soarele sfânt de pe cer".

Trăiască România legionară cu toţi martirii ei!

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

Ştefan Buzescu

elev, 18 ani

DESACRALIZAREA LUI MOŞ CRĂCIUN: PROGRES SAU SCOPURI NEMĂRTURISITE?

Pe vremea copilăriei părinţilor mei Moş Crăciun venea în sania trasă de reni în clinchetul zurgălăilor sau înota prin nămeţi şi se furişa noaptea pe hornul casei, umplând cu daruri ghetuţele pregătite cu emoţie, şi inimile de bucurie. Tot felul de fructe exotice, dulciuri, jucării, hăinuţe, se adunau - prin grija Moşului - în faţa bradului împodobit.

Pe vremea copilăriei mele venea ..."Moş Gerilă" (denumire inventată de comunişti), ziua în amiaza mare, la serbările şcolare, punând de-a dreptul în mânuţele copiilor "câte ceva" adunat din deşertul "roşu".

Pe vremea copilăriei studenţilor de-acum venea un Moş care în faţa bradului de plastic depunea tancuri în miniatură, mitraliere şi roboţi.

Acum vine ... "Moş Pepsi Blue" îmbrăcat în albastru (?!), însoţit de dansatoare aproape goale care-şi mişcă provocator partea dorsală! Moşul Pepsi Blue ţipă răguşit, în ritmuri moderne, bulbucându-şi mefistofelic ochii şi bătăindu-se, că Pepsi a reuşit să vopsească sfântul, milenarul Crăciun, în albastru! În oraş deja au apărut o multitudine de tichiuţe de Moş Crăciun ... albastre! (Aşa cum au apărut deja reprezentări caricaturale: Moşul cu nasul cât o gogonea, gura până la urechi şi obrajii ca nişte gogoşi, Moşul rotund ca un balon, Moşul cu expresie de pehlivan sau cu expresie şenilă etc.)

Acum Moşul cumpără cu coşul din supermarket produse promoţionale şi beneficiază, ca orice amărât de muritor, de reduceri de preţ la "*Cora*"! Moşul îşi smulge falsa barbă albă şi savurează, alături de mulţi alţi "Moşi Crăciuni" (?!), nemaipomenita cafea Jacobs - tot alte şi alte monstruozităţi, inventate însă de ... modernişti. (Iar anul trecut, dacă vă amintiţi, Moş Crăciun fugea de-i sărea fesul după o "Crăciuniţă"! Acelaşi sacrilegiu ca şi cum, de exemplu, Sfântul Petre ar alerga prin grădina Raiului ... după sfinte!! Nu cred că nu se poate coborî mai jos de atât!)

Şi picii văd toate acestea la televizor, de zeci de ori pe zi! Încă de la trei-patru anişori li se imprimă pe cortex că Moş Crăciun acesta e un caraghios, o "făcătură", un "moft". Şi, în curând, n-or să mai aştepte cu înfiorare venirea Crăciunului, n-or să mai se străduiască să fie mai buni pentru un ... caraghioslâc, n-or să mai viseze!

Urmarea? Mult mai gravă decât pare la prima vedere. De aici şi până la a merge mai departe cu desacralizarea sărbătorii de Crăciun nu mai e decât un "milimetru". Nici nu vreau să-mi imaginez ce urmează să se mai "modifice"!

De ce îl schimonosesc oare pe Moş Crăciun?

Mobilul comuniştilor: copiii trebuiau convinşi repede că nu există Moş Crăciun (doar, eventual, un biet moş, banal, numit "Gerilă"), că nu există nimic supranatural, nimic sacru, că totul este materie (vorba lui Marx). Sărbătoarea naşterii Mântuitorului care pentru izbăvirea noastră, a tuturor, din robia Diavolului, a coborât pe pământ, fusese transformată în "sărbători de iarnă" (ca şi cum am putea sărbători schimbarea vremii calde în ger!)

Mobilul celor de-acum, intitulaţi "progresişti", "liber-cugetători", modernişti sau cum şi-or mai spune: copiii trebuie învăţaţi de mici să creadă că Moş Crăciun poate fi oricine, poate fi oricum: roşu, albastru; poate fi orice, chiar şi actor de varieteu sau ... joker (recent am văzut afişe anunţând în plin centru: "*Moş Crăciun e joker*") - adică tot desacralizare, dar mult mai subtilă şi mai perversă. Algoritmul nu este greu de intuit: copiii trebuie învăţaţi să judece totul fără sentiment, să devină roboţii perfecţi, buni doar pentru muncă şi pentru reproducere (adică producerea de alţi

roboţi), gata de a face orice pentru a fi "moderni", în rând cu "lumea".

Cine urmăreşte asta? Cine vrea să domine şi să subjuge lumea, evident! Se infiltrează în visele şi dorinţele oamenilor, schimonosindu-le pe nesimţite. Inoculează scepticismul dizolvant pentru orice: astfel oamenii vor fi mult mai uşor de manevrat. Rupţi de Cer, de credinţa în Dumnezeu, în idei nobile, oamenii vor fi asemeni unui pom fără rădăcini.

Prealuminate feţe bisericeşti, dragi părinţi, nu pot să cred că nu vă daţi seama de ceea ce se întâmplă! Oare de ce nu protestaţi?

Nu vă este teamă de cei ale căror suflete le ucide, an de an, încetul cu încetul, toată această mascaradă? Aceşti copii nu mai au copilărie, nu mai au candoare, nici sentimente, nici emoţii, ci doar senzaţii; ei vor deveni călăii voştri de mâine. Învăţaţi că totul este materie, dependenţi de modă, copiii voştri vă vor judeca după criteriul pe care voi îl lăsaţi să vă guverneze viaţa: raţiune strictă, şi vă vor arunca (la propriu) la gunoi, imediat ce vă vor considera "inutili", "depăşiţi"; chiar şi amintirea vă va fi ştearsă.

Dacă nu vă pasă de Dumnezeu, dacă nu vă pasă de strămoşi, nici de tradiţii, dacă nu vă pasă de proprii urmaşi, măcar de voi ar trebui să vă pese! Din neatenţie, din comoditate, din nepăsare veţi contribui, poate chiar fără să vreţi, la apariţia unei noi specii: oamenii-roboţi, fără emoţii, fără sentimente, dornici doar de senzaţii tari şi de permanentă schimbare, chiar în rău, numai schimbare să fie!

Eu îl vreau pe Moş Crăciun "clasic", aşa cum îl ştiu de la bunica, coborând din Cer, în hăinuţa lui roşie, misterios şi intangibil, cu jucării mângâiate de mânuţele îngerilor, înconjurat de magia nopţii unice de Crăciun! Voi nu?!

Nicoleta Codrin

extras din predicile preotului Boris Răduleanu

Duminica dinainte de Crăciun (Duminica Sfinţilor Părinţi)

În duminica dinainte de Crăciun, Sfânta Evanghelie ne înfăţişează genealogia Domnului Iisus pe linia umană.

În urma căderii omenirea a devenit rea, ticăloasă, desfrânată. Dumnezeu l-a ales atunci pe Noe, prin credinţa şi ascultarea căruia a salvat, a născut din nou neamul omenesc. Respectând libertatea omului, Dumnezeu nu putea să intervină direct ca să-l readucă pe calea cea bună. Dar Pronia divină, grija Tatălui pentru făptura Sa n-a încetat nici un moment să o sprijine. În chip tainic, cum numai El ştie, fără a zdruncina raţiunea şi libertatea omului, a pregătit cu răbdare, a aşteptat cu iubire ca omul singur, prin înţelepciunea lui şi în libertatea lui să biruiască păcatul şi să ajungă la starea de a zice *"Doamne, vino în lumea Ta, pe care Tu ai creat-o"*. De aceea ni se înfăţişează genealogia lui Iisus, ca să vedem cum a pregătit Dumnezeu omenirea pentru venirea Lui.

De aceea, de la Avraam începe acea pregătire pentru naşterea omenească a lui Dumnezeu, care a trecut prin Isaac, Iacob, Iesei, David, Solomon, un număr de 40 de generaţii până a ajuns la Fecioara Maria care a întruchipat în sine biruinţa împotriva păcatului, credinţa şi ascultarea deplină.

Deşi poporul ales s-a înstrăinat de Dumnezeu, s-a înrăit, Dumnezeu a clădit prin oameni aleşi, ca pe nişte trepte, neamul curat prin care să-Şi pregătească calea.

Trebuie să menţionăm că pregătirea neamului lui Iisus Hristos s-a săvârşit nu numai prin poporul ales, ci şi pe cealaltă latură, păgână. Astfel a fost Rahav, soţia lui Salmon, a fost Rut, soţia lui Booz. Prin aceste păgâne a participat întregul neam omenesc pentru pregătirea Naşterii lui Iisus Hristos.

Şi a venit Hristos, şi a adus din cer, cu Sine şi prin Sine, Adevărul dumnezeiesc, Înţelepciunea dumnezeiască, Dreptatea dumnezeiască şi Iubirea dumnezeiască.

Urmează a doua "plinire a vremii". Noi mărturisim: *"Şi iarăşi va veni..."*. El va veni, de astă dată, nu ca să dăruiască Adevăr, Dreptate: pe acestea le-a dăruit. De astă dată, El va veni să judece. Noi ne aflăm în această a doua etapă a *"plinirii vremii"*: nu ştim când va fi.

Naşterea Domnului nostru, Iisus Hristos (prima zi de Crăciun)

Sufletele noastre se îndreaptă şi întâmpină pe Acela care este Mântuitorul lumii. Naşterea Lui nu este o naştere oarecare. Însuşi Dumnezeu este Cel care ia Trup şi se naşte Om pe pământ.

Era un secol de tranziţie care marca trecerea de la o eră la alta. Epoca aceea era, de altfel ca orice epocă în preajma unor schimbări radicale, o epocă de adânci frământări, când cele vechi se prăbuşesc iar cele noi încă nu apar, epoci în care foarte mulţi se prezintă şi se cred salvatori. Era un secol de tranziţie, foarte asemănător cu secolul nostru. Ierarhia valorilor era dărâmată, corupţia şi viclenia ajunseseră la culme, domina criminalitatea şi decăderea morală.

Poporul iudeu, pe care Dumnezeu l-a ales ca prin el să pregătească omenirea în vederea întrupării, devenise bigot, fariseu, materialist, limitat la forme; pierduse calea.

Civilizaţia romană ajunsese la un maxim al dezvoltăm sale. Cultura greacă, prin filosofii ei Pitagora, Socrate, Platon, ajunsese să dibuie puţin un Logos, o înţelepciune, dar fără să o poată descifra şi fără să o poată concretiza. În general, lumea nu mai ştia încotro să apuce. Cultul păgân îmbătrânise în absurditatea sa. Nădejdea în venirea lui Mesia creştea, nefiind altă speranţă de salvare. Chiar lumea păgână simţea că sosise o "plinire a vremii".

- Primii cărora li se vesteşte acest mare eveniment sunt păstorii, oameni înfrăţiţi cu natura.

De-a lungul anilor s-a căutat să se modernizeze, să se actualizeze acest mesaj, adaptându-l după bunul plac şi împrejurări. Astfel, a fost trunchiat. Renunţând la prima parte *"Slavă întru cei de Sus lui Dumnezeu"*, s-a păstrat şi afişat, ca motto creştin, numai *"Pace pe pământ, între oameni bunăvoire"*.

Dar în numele cui se vesteşte Pace şi bunăvoire? Numai în măsura în care dăm mărire Creatorului Dumnezeu, vom putea înfăptui pacea, şi pe pământ buna voire, între oameni şi popoare. Să ştie toată lumea, toată omenirea, că altfel nu se poate.

- A doua categorie de oameni cărora Dumnezeu le descoperă Naşterea Sa, sunt magii.

Prin magi Dumnezeu admonestează poporul Israel. Magii au văzut, s-au sesizat de stea, poporul Israel nu s-a sesizat de prooroci. Prin magi Iisus Hristos deschide poarta credinţei pentru neamuri.

El se descoperă poporului Israel prin păgâni, care vin de departe ca să vestească lui Israel pe Mesia - Împăratul lor ce s-a născut.

Venirea magilor este totodată o formă de prevestire a viitorului care arată că neamurile păgâne vor intra în Împărăţia lui Dumnezeu înaintea celor mulţi din poporul ales.

- A treia categorie care participă la Naşterea lui Iisus o formează Irod împreună cu fariseii şi cărturarii.

Atitudinea avută la Naşterea lui Iisus se menţine de-a lungul timpului. Cele trei categorii persistă până astăzi.

Dacă mintea şi inima L-au întâmpinat şi s-au închinat lui Hristos, voinţa în schimb I se opune. Chiar până azi, chiar în noi înşine. Cu mintea poate înţelegem, cu mintea îl căutăm, îl dorim, dar voinţa nu ne lasă de multe ori să ne frângem mândria, ambiţia, să ne pocăim cu adevărat, pentru ca şi inima noastră să devină iesle în care să se nască Hristos. În special în aceste zile este necesar să nu ne limităm la obiceiuri, tratate teologice sau colinde, ci să trăim cu toată fiinţa noastră Sărbătoarea de astăzi în adevărata ei semnificaţie.

Vom face abstracţie de Irod şi de toţi irozii, de oricând şi de oriunde, care prin viclenie caută să-L omoare în sufletele oamenilor.

Va veni vremea *"când toţi vor auzi glasul Lui"* (Io. V, 25-28). După cum Irod voia ca prin uciderea pruncilor să ucidă pe Pruncul ce în iesle s-a născut împărat, dar nu L-a ucis, tot aşa nici de-a lungul istoriei voinţa idolatră a omului nu-L va putea ucide pe Dumnezeu, pentru ca să I se substituie.

Domnul Dumnezeu a coborât - Om - printre noi pe pământ. Naşterea lui Dumnezeu în Trup este cel mai important eveniment din istoria omenirii şi din istoria creaţiei. Prin naşterea lui Hristos se încheie o eră şi începe o altă eră.

Primii oameni au fost alungaţi din paradis ca să nu mănânce din Pomul Vieţii căzuţi fiind, şi să rămână în veşnicie în starea căzută.

Prin Hristos, Pomul Vieţii a coborât pe pământ. Cine mănâncă din el, primeşte Viaţa, veşnicia, cunoaşte din nou pe Dumnezeu şi lumea prin El, poate din nou să se unească cu Dumnezeu, pentru a creşte până la asemănarea cu El.

S-a început o eră nouă, căci s-a născut Hristos. El este punctul central al istoriei. De aceea, adevărata numărătoare a anilor nu poate să fie efectuată decât pornind de la acest eveniment central. De la acest punct central este firesc să pornească cele

două sensuri: unul spre viitor, era nouă, şi unul spre trecut, era veche. Această enumerare calendaristică a fost acceptată de întreaga omenire. Încercările altor enumerări pornind de la alte evenimente istorice au eşuat. Adevărata cronologie a istoriei nu poate începe decât prin naşterea lui Hristos-Dumnezeu.

Ce înseamnă, de exemplu, cuvântul lui Nietzsche, filosoful, sau al lui Freud, faţă de Cuvântul lui Dumnezeu? Au dus în eroare lumea. Asemenea lor sunt mulţi alţii care nu s-au inspirat din Cuvântul lui Dumnezeu, ci din propria lor imaginaţie. În literatură, de pildă, ne putem întreba ce înseamnă cuvintele unui Camus sau Kafka, chiar dacă au disecat în amănunt oameni şi împrejurări? Ei n-au făcut-o în Cuvântul lui Dumnezeu. Deşi se pretind înţelepţi, talentul lor va fi destrămat de timp în faţa Cuvântului lui Dumnezeu.

Ce înseamnă puterea unui Nero, a unui Caiafa, Ivan cel Groaznic sau a altora asemenea lor, care au răspândit crimă şi teroare? Ei n-au lucrat, n-au condus în Numele lui Dumnezeu.

Pe de altă parte, toţi cei care au vorbit, organizat, condus omenirea în Cuvântul şi în Duhul lui Dumnezeu, hrănesc şi zidesc omenirea, întrucât o îndrumă pe adevăratul ei făgaş. În aceasta constă valoarea şi puterea lor.

A doua zi de Crăciun (Naşterea Domnului nostru, Iisus Hristos)

În a doua zi de Crăciun, Biserica sărbătoreşte în chip deosebit pe Maica lui Dumnezeu şi Soborul Ei.

Pruncul şi Mama Lui formează o unitate. Dacă în lume s-a născut Dumnezeul-Om Iisus Hristos, concomitent - prin El - s-a mai născut un Om unic în lume, Fecioara-Născătoare de Dumnezeu. Cel ce s-a întrupat nu poate fi separat de Cea în care S-a întrupat.

Iisus Hristos este o singură Persoană care uneşte în Sine două firi: dumnezeiască şi omenească.

Dumnezeu Cuvântul, Cel ce există din veşnicie fiind de o fiinţă cu Tatăl, şi-a luat din Fecioara Maria natura omenească, întrupându-se. Fecioara Maria este Teotokos, adică Născătoare de Dumnezeu. Ea nu a născut un Om care a purtat pe Dumnezeu. Fecioara Maria a zămislit şi născut pe însuşi Dumnezeu. Ea a plămădit în Ea şi din Ea Trupul lui Hristos Dumnezeu.

Deşi născută asemenea nouă, purtând natura pecetluită de păcatul adamic, dar întrucât a biruit orice ispită a satanei, Ea s-a păstrat neprihănită, în afară de orice păcat personal. Prin această biruinţă a agonisit har peste har devenind *"plină de har"*, cum o numeşte îngerul la Buna Vestire. Astfel, Ea s-a dovedit asemenea lui Dumnezeu. Acceptând şi întruparea, Ea - şi numai Ea dintre toţi oamenii - s-a învrednicit de o unire de la Persoană la Persoană, cu Dumnezeu Cuvântul şi cu Dumnezeu Duhul Sfânt.

Trebuie să accentuăm că Fecioara Maria nu a născut Dumnezeirea, Care exista înainte de Ea, din veşnicie. Ea a născut pe Dumnezeu Care s-a făcut Om din Ea, pentru mântuirea noastră.

Sărbătorind, astăzi, Soborul Maicii Domnului, Biserica pomeneşte pe toţi cei ce urmează exemplul ei şi se transformă. Naşterea noastră din nou este directiva zilei de astăzi. Dintr-o inimă ticăloasă, lacomă, mândră, să devenim după voia lui Dumnezeu şi după voia Maicii Sale. Dacă noi, creştinii, am înţelege ce înseamnă naşterea spirituală şi ne-am strădui spre renaşterea noastră, ne-am schimba şi noi, am schimba casele noastre şi lumea toată. Dar, pentru că şi noi, creştinii, suntem ca şi lumea şi poate uneori chiar mai prejos decât lumea, fiind numai formal creştini, de aceea nu ne renaştem nici noi şi nu putem renaşte nici pe alţii prin noi.

Să alergăm la Maica Domnului. Nimeni nu poate fi cu adevărat fiu al lui Dumnezeu Tatăl şi frate cu Domnul Iisus Hristos, decât în măsura în care o recunoaşte pe Maica Domnului drept Maică. Ea să ne fie Mijlocitoare către Fiul Ei şi Rugătoarea cea mai puternică, pentru ca El să coboare în noi şi în lume, să îndepărteze tot răul şi să ne mântuiască.

A treia zi de Crăciun (Naşterea Domnului nostru, Iisus Hristos)

A treia zi de Crăciun ne întâmpină o realitate deosebită. Sfântul Ştefan, întâiul mucenic pentru Hristos, primul om care şi-a vărsat sângele pentru Hristos.

Cele trei zile de Crăciun sunt legate între ele: Naşterea lui Hristos, Maica Domnului prin care a venit El în lume, împreună cu soborul Ei şi Sfântul Mare Mucenic Ştefan care a deschis calea mucenicilor în istorie.

Sfântul Ştefan urma învăţătura Mântuitorului: *să nu vă temeţi când vă vor întreba, când vă vor duce la temniţă. Vă va învăţa Duhul Sfânt, încât nimic nu vă va sta împotrivă.* Sfântul Ştefan făcea minuni şi semne mari, propovăduind cuvântul Domnului. La orice acuzaţie răspundea cu înţelepciune. Deşi ştia că bigotismul şi fariseismul diabolic al Sinedriului nu poate fi înfruntat decât cu preţul vieţii, i-a acuzat făţiş: *"Voi, care sunteţi îndărătnici şi răi, care aţi omorât proorocii, care staţi împotriva Duhului Sfânt, care n-aţi păzit Legea, aţi ucis pe Cel Drept, pe Mesia. De ce? Răi sunteţi."* Ei scrâşneau din dinţi, dar n-aveau ce răspunde. Mărturisirea lui Ştefan i-a întărâtat şi mai mult şi l-au scos afară de cetate, ca să-l omoare. Hainele ucigaşilor erau păzite de tânărul Saul, care mai târziu a devenit Sfântul Apostol Pavel.

Toate frământările oamenilor sunt rezultatul lucrării şi influenţei Satanei în lume, care se opune din răsputeri lui Hristos şi întronării unei vieţi în spiritul Lui. Dar Hristos a biruit. Întru El, prin sângele mucenicilor, a mărturisitorilor şi prin lucrarea Duhului Sfânt s-a înălţat şi se înalţă Biserica lui Hristos, pe care toate puterile iadului nu o vor putea birui.

Duminica după naşterea Domnului nostru Iisus Hristos

După cum Biserica a instituit o Duminică înainte de Naşterea Domnului Iisus Hristos prin care ne înfăţişează genealogia Lui după Trup, tot aşa a instituit o Duminică după Naşterea Sa, pentru a vedea reacţia negativă a lui Irod în perspectiva istoriei. Irozii de-a lungul istoriei n-au lipsit. Ei s-au opus şi au căutat nimicirea Adevărului, Binelui, Iubirii, venită prin Hristos în lume, deschizând şirul atât de mare al mucenicilor. Am cunoscut şi noi, timp de aproape jumătate de secol, rezultatul lucrării şi influenţei Satanei în lume, care se opune din răsputeri întronării unei vieţi în spiritul lui Iisus Hristos.

De aceea, vreau să scot în evidenţă, poate mai mult ca oricând, că la baza renaşterii noastre spirituale stă credinţa, cunoaşterea şi mărturisirea noastră că Iisus Hristos, care s-a născut Om printre noi, este Dumnezeu.

Cea mai mare problemă pe care eu o numesc problema esenţială a vieţii noastre umane este răspunsul pe care trebuie să-l dea fiecare la întrebarea: Cine este Iisus Hristos? Cine este Cel a cărui Naştere am sărbătorit-o? De răspunsul la această întrebare fundamentală depinde viaţa noastră, a fiecăruia şi a tuturor. Cine este El? Este Om între oameni, este mit sau este Dumnezeu?

Deşi Iisus a avut mult mai mulţi ucenici şi sute de mii de mucenici care s-au jertfit în numele Lui, deşi trecerea Lui prin viaţa a fost mult mai zguduitoare, împărţind istoria omenirii în două şi întemeind religia creştină, sunt unii care n-au acceptat şi nu acceptă autenticitatea celor scrise de contemporanii şi urmaşii Lui. Alţii le acceptă parţial, căutând să denatureze Persoana lui Iisus Hristos, aşa cum ne-a fost Ea descrisă, descoperită de apostoli, mergând până a-L considera mit sau personaj de legendă, pentru a-L înlătura cu totul din istorie.

A vedea în Hristos un mare învăţat, moralist, iniţiat, chiar cel mai mare trimis al cerului înseamnă foarte puţin sau chiar nimic. El n-a venit să mântuiască lumea numai prin morala Sa sau exemplul Său. El a venit să mântuiască şi să sfinţească lumea prin El însuşi, prin Dumnezeirea Sa. Şi n-a venit ca o putere exterioară nouă. El însuşi a luat firea noastră, ne-a cuprins pe toţi, a 'uns' toată firea cu Dumnezeirea Sa, pentru ca întru El şi prin El, să ne ridice la Sine.

Dar au trebuit să treacă trei secole, pentru ca adevărul despre Sfânta Treime şi despre Persoana Iisus Hristos să se cristalizeze în mintea oamenilor. Abia în anul 325 s-au adunat 318 episcopi la Niceea şi au stabilit ceea ce noi mărturisim de fiecare dată la Sfânta Liturghie, că Iisus este Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat... Apoi, la Sinodul al 4-lea ecumenic de la Calcedon, să fie stabilit tot în Duhul Sfânt, că 'n Hristos natura dumnezeiască s-a unit cu natura omenească în mod neamestecat, neschimbat, neîmpărţit şi nedespărţit, că cele două naturi s-au întrepătruns în Unica Persoană Iisus Hristos.

Iisus este Mântuitorul tuturor. La El să alergăm cu toate ale noastre: cu ştiinţa, politica, morala, economia, căci numai prin El le vom rezolva. Altfel, ne pierdem în dibuiri şi rătăciri. De aceea, mai ales în zilele de acum, peste toate aceste valuri mari care trec şi vor trece încă peste ţara noastră şi peste întreaga lume, căci ambiţia şi mândria, egoismul şi voinţa omului de a stăpâni este mare, domină încă, se ridicăm ochii către cer. Iisus stă înfipt în centrul istoriei.

Indiferent de felul în care este privit, nimeni nu poate face abstracţie de Iisus. Fiecare se califică pe sine, se autodefineşte şi se mântuieşte, prin poziţia pe care o are faţă de El.

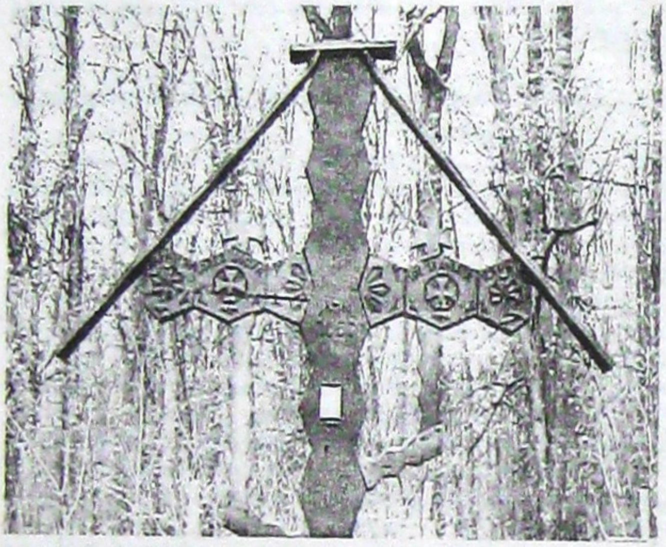
TÂNCĂBEȘTI 2003: Prezent!

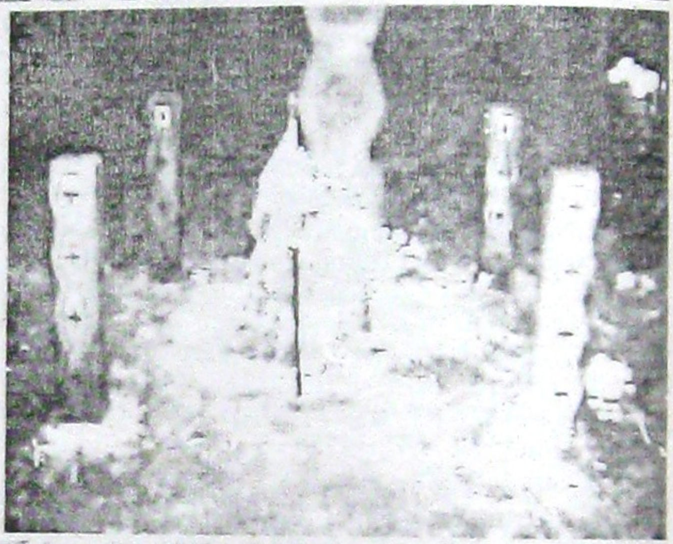
Motto:
"Venim lângă țărâna ta iubită,
și umbra ta, prin smirnă și balade,
ne-atinge cu plutirea ei sfințită
și se schimbă-n torțe și în spade."

(Radu Gyr - *Mormântul Căpitanului*)

Ca în fiecare an, "*Acțiunea Română*" a organizat, în ziua de 29 noiembrie, ceremonia și parastasul de pomenire a Căpitanului și a celor 13 legionari asasinați la marginea pădurii, în urmă cu 65 de ani, în noaptea Sf. Andrei.

Pentru a evita incidentele de genul celor petrecute anul trecut (despre care am scris în numărul din septembrie al publicației noastre - articolul "*Mafalda din str. Plantelor*"), când unii vorbitori s-au încăpățânat să elogieze, în fața crucii Căpitanului, tocmai calul troian din Mișcarea Legionară, fostul comandant H. Sima, în pofida adevărului istoric și a bunului simț, ceremonia a fost programată la ora 16.

Două autobuze pline cu oameni de toate vârstele, din diferite orașe ale țării, au plecat din fața Hotelului Nord, alături de un microbuz și câteva mașini particulare.

Troița sculptată în lemn masiv, cu numele martirilor legionari, lucrată de regretatul meșter

legionar Fane Georgescu, a fost înconjurată de flori; lumânări aprinse luminau portretul Căpitanului.

Doi preoți: Marian Stroe și Nicolae Beldiman au oficiat slujba de pomenire într-o atmosferă de înălțare spirituală și reculegere.

Și cum legionarilor adevărați nu le plac nici discursurile sforăitoare, nici cascadele de superlative, nici declamările bombastice, acestea nu s-au făcut auzite. Pentru a acorda omagiul cuvenit nobilului spirit al Căpitanului este nevoie de tăcere, de concentrare, de reculegere, iar nu de vorbărie goală și emfatică.

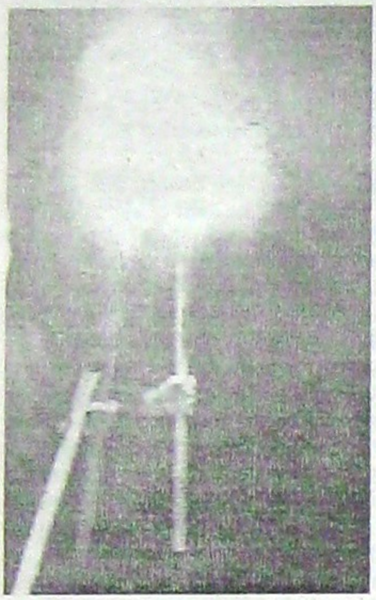
În umbra înserării luminate de aproape 150 de lumânări, după

câteva cuvinte rostite în care a subliniat, printre altele, că pomenirea Căpitanului este un prilej de comuniune spirituală și

de mândrie că, deşi au trecut atâtia ani, Căpitanul este în continuare viu, preşedintele *"Acţiunii Române"*, Nicador Zelea Codreanu, nepotul Căpitanului, a făcut apelul:

- Corneliu Zelea Codreanu!

- *Prezent!* au răspuns într-un glas toţi participanţii, ducând mâna dreaptă la inimă şi apoi înălţând-o spre cer, în salutul legionar.

- Nicolae Constantinescu!

- *Prezent!* s-au revărsat din nou vocile, repetând salutul.

- Iancu Caranica!

- *Prezent!* s-au tălăzuit vocile oamenilor cu braţul ridicat spre cer.

- Doru Belimace, Iosif Bozântan, Ion Caratănase, Ion Atanasiu, Ştefan Curcă, Bogdan Gavrilă, Ştefan Georgescu, Ion Pele, Ion Grigore State, Ion Trandafir, Radu Vlad

- *Prezent, prezent, prezent ...* au răspuns oamenii, repetând de fiecare dată gestul de a-şi oferi inima spre cer.

- Gheorghe Dragon!

- *Prezent!* s-au înălţat din nou glasurile pentru cel de-al 15-lea camarad ucis chiar în faţa troiţei, în urmă cu 3 ani, tot pe data de 29 noiembrie, strivit de o maşină.

Pentru fiecare legionar pomenit s-a aprins câte o tortă.

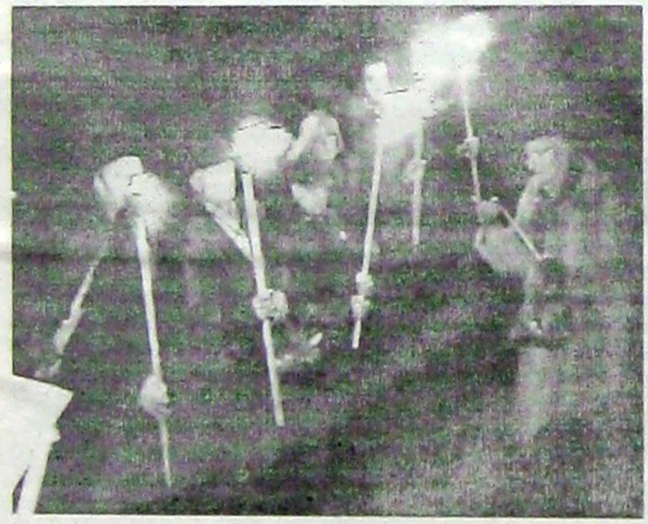
Spectacolul feeric oferit de lumânările şi făcliile aprinse în întunericul nopţii de noiembrie au făcut multe maşini care goneau pe şosea să-şi încetinească mersul, călătorii privind cu interes la neobişnuita ceremonie. Noroc cu agenţii de circulaţie pe care am avut prevederea să-i solicităm să ne asiste! (În paranteză, trebuie să mărturisesc că m-a uimit faptul că poliţiştii - da, poliţiştii! - au vrut să afle şi ei mai multe despre Mişcare, solicitând ziare şi cărţi.)

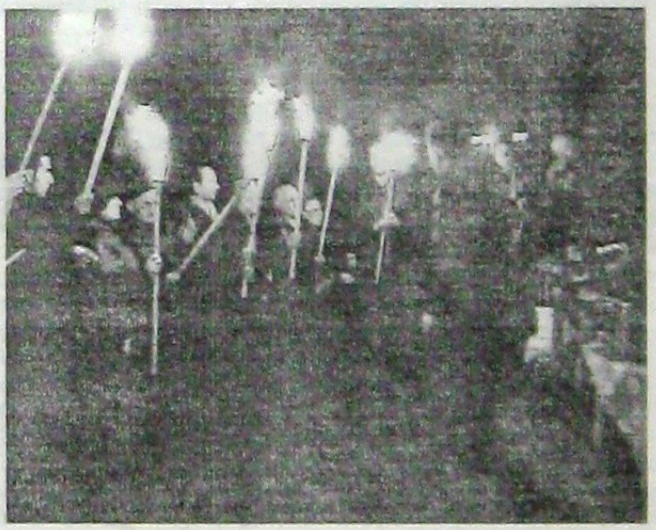
După minutul de reculegere păstrat în memoria martirilor legionari, cele 15 torţe arzând au fost înmănuncheate, formând una singură, intonându-se *"Imnul legionarilor căzuţi"* şi *"Sfântă tinereţe legionară"*.

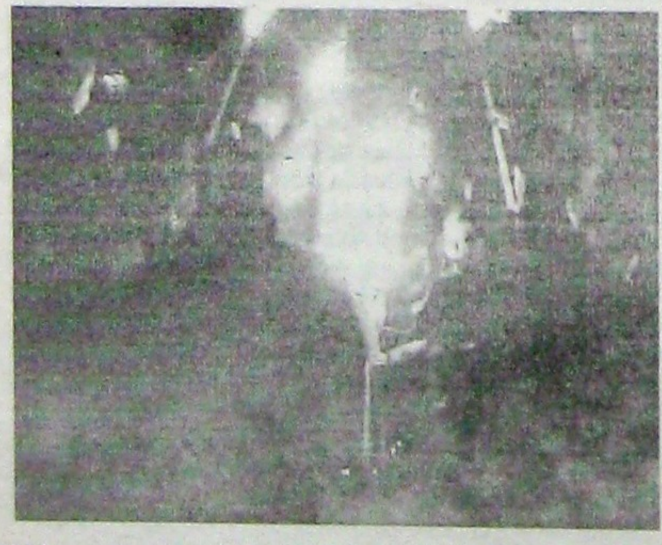
S-a împărţit tradiţionala fasole de la toate parastasele Căpitanului, fierbinte, în strachini de pământ ars, cu lingură de lemn (rămase ca amintire celor care au mâncat din ele), alături de colivă şi un pahar de vin.

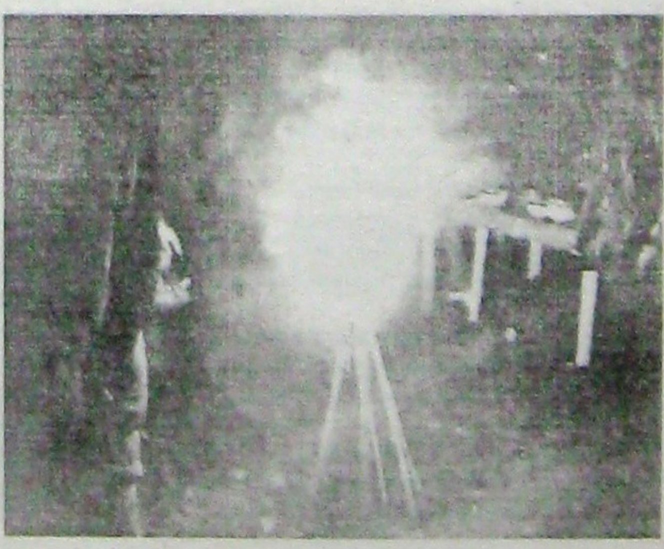
Impresionaţi de cele văzute, doi reporteri de la ziarul *"Actualitatea românească"* aflaţi la faţa locului au publicat pe data de 4 dec. imagini de la ceremonia legionară.

Emilian Ghica

GLOBALIZAREA ŞI TROIŢA ZDROBITĂ

După 1990, bătrânii şi mai tinerii legionari, reali sau pretinşi, nostalgici sau conştienţi de momentul istoric prin care trecem, urmaşii celor mai dârji dintre românii ucişi sub trei dictaturi (Carol al II-lea, Ion Antonescu şi Gheorghe Gheorghiu-Dej), s-au întors spre Corneliu Zelea Codreanu, liderul lor spiritual, supranumit şi astăzi Căpitanul.

Dispersaţi şi chinuiţi, încă extrem de dezbinaţi din cauza dezastrului Mişcării Legionare de pe timpul lui Horia Sima, aceşti oameni au pus primele cruci de fier în pădurea de la Tâncăbeşti, chiar pe marginea şoselei naţionale.

Din curiozitate gazetărească, dar şi dintr-o înclinare firească spre românii care au fost maltrataţi sub cele trei dictaturi, am participat la sfinţirea unei troiţe imense, din lemn de stejar, ridicate pe locul unde Corneliu Zelea Codreanu şi alţi 13 camarazi au fost strangulaţi şi apoi împuşcaţi.

Monumentul avea toate motivele magice vechi din cultura dacilor, existente şi astăzi pe ii sau pe scoarţe, pe porţi sau pe uşi de pridvor: spirala, rombul, crucea, elipsa, zvastica (fără nici o legătură cu nazismul), cercul (soarele, aureola).

Cine a ridicat toporul?

Peste un an, când am fost invitat din nou la pomenirea lui Corneliu Zelea Codreanu, troiţa era sfărâmată cu topoarele. Crucile de fier, ceva mai vechi şi mult mai mici, fuseseră turtite cu barosul.

Vandalismul nu era săvârşit în scop de furt, fiindcă nu lipsea nimic. Poliţia nu i-a descoperit pe ticăloşi nici azi.

"*De ce au distrus troiţa?*", l-am întrebat pe un veteran din Turnu-Severin.

"Globalizarea, domnule, globalizarea!..."

Am strâns din umeri: nu pricepeam ce vrea să spună omul.

Recent însă, am fost martorii unor dispute foarte serioase pe marginea proiectului de Constituţie pentru Uniunea Europeană: **UE va fi creştină sau nu?**

Paradoxal, dar nimeni nu a pus încă punct acestei aberaţii fără de sfârşit.

Directorul ziarului la care lucram a refuzat să publice măcar un rând despre vandalismul de la Tâncăbeşti.

Indiferent cine era comemorat, acolo se afla o troiţă şi nu cred să existe român capabil să ridice toporul asupra unui asemenea simbol.

Fasolea din strachina de lut

Prin grija lui Nicador Zelea Codreanu, se făcea un nou parastas pentru Căpitanul cel de demult, creatorul unicului partid politic autentic românesc, îngropat în uitare printr-o propagandă internaţionalistă agresivă sau prin omisiune grosolană de peste 60 de ani. Aşa au fost "educate" generaţii la rând. Şi minciuna continuă.

Sute de bătrâni veniţi din toată ţara la comemorare şi puţinii tineri s-au rugat, au cântat, au evocat tragedia. Obosiţi şi vineţi de frig, unii îmbrăcaţi extrem de modest şi nebărbieriţi, au venit până la Tâncăbeşti cu nişte rable de autobuze şi au plătit biletele fiecare din pensia lui amărâtă.

Preoţii au ridicat slava şi au sfinţit coliva. Au cântat toţi "*Imnul legionarilor căzuţi*" - cuvinte stranii în toată simplitatea lor, la fel ca melodia.

Am participat la multe comemorări de lideri politici, deşi nu mă trage aţa la parastasuri. N-am văzut însă nicăieri o atmosferă de aşa adâncă religiozitate. (Tare m-ar bate gândul să merg la un parastas pentru Stalin, pentru Ana Pauker sau pentru Dej, să aud "*Internaţionala*" şi să văd reacţiile fizionomice...).

Într-un cazan imens, femeile au fiert "fasole dulce", de post, chiar acolo, în marginea pădurii, la sfârşit de noiembrie: Făt-Frumos, cum îi spunea Tudor Arghezi, a fost ucis în zi de post.

Un bătrân venit de departe şi-a luat fasole într-o strachină de lut, o lingură de lemn, o felie de pâine, un pahar de plastic cu vin şi s-a tras pe marginea şoselei. Era ostenit de mers toată noaptea pe tren. O limuzină a venit în forţă şi l-a aruncat la mare distanţă de lume. Uncheşul a murit pe loc, la pomenirea Căpitanului pe care l-a iubit. O fi avut o ultimă clipă să fie fericit? Nimeni nu l-a înjurat măcar pe şofer, deşi, în alte împrejurări, alţi români l-ar fi linşat. Era atât de multă lume, vizibilă de la mare distanţă, încât şoferul cel măsliniu nu avea nici o scuză. Ancheta s-a împotmolit.

... şi alte "obedienţe"

A doua zi, directorul m-a trimis la o conferinţă organizată de masoni. Fusese un convent la care au luat parte "mari maeştri" din Franţa, Germania, Statele Unite, Rusia, Australia, Elveţia, Grecia... Veniseră să-i împace pe venerabilii de rituri diverse, antice şi acceptate, toţi mari patrioţi, toţi în impecabile costume negre sau bleumarin, cămăşi albe sau sinilii, cu papioane, mai rar la cravată. Toţi de diverse "obedienţe", cuvânt folosit frecvent de ei. M-a impresionat acea adunare selectă.

Mă încreţeam tot în efortul de a-l imagina pe împăratul în patru labe, cu şorţ, în timpul ritualului de iniţiere, sub privirile Marelui Arhitect, aşa cum l-a descris Paulescu. Un fost coleg m-a convins că ei nu au nimic a face cu internaţionalismul şi mi-a arătat legitimaţia lui de membru în loja care purta numele lui Bujor Sion. A doua zi, relatarea mea detaşată, amplă, obiectivă a fost publicată pe pagina întâi.

Cercetând atent cele două fenomene antinomice din istoria noastră, am ajuns la concluzia tristă că nu aş fi putut să devin un bun legionar fiindcă rămân certat cu ordinea, iar de fior metafizic ce să mai vorbim... Dar nici nu aş fi putut să port şorţuleţ.

Viorel Patrichi

prof. Adrian Simionescu

Memorie

De sumbre ceruri numele spălate
Şi în generic de eroi topite;
Nu se mai văd nici litere cernite,
Dar inima lor, vie, tot mai bate.

Cum florile din vis uşor trezite -
Un vis profund ca o eternitate,
Din chipurile lor transfigurate,
De flori de măr doar numele şoptite.

Livezi, păduri îşi freamătă frunzişul
Prin anotimpuri de lumină cântă
Cu ciocârlia verilor suişul,

Prin linştea de întomnare sfântă,
Când îşi dezbracă haina lăstărişul
Şi tainice misterele descântă.

Trei braţe

Voiam să car trei braţe de surcele
Să-nviorez puţin firavul foc.
M-a ţintuit puzderia de stele
Aducătoare poate de noroc.
Îmi înfăşor cojoaca grijuliu,
Îndes căciula bine pe urechi,
E iarnă aspră şi-i tare târziu
Şi-n fond ne confruntăm cu lucruri vechi.
Ci e atâta frig în omenire,
Iar vântul suflă mai cu necruţare,
Încrâncenări sălbatice-n neştire,
Când dreptul este doar al celui tare.
Nici o rostire de înţelepciune,
Nici un cuvânt de caldă mângâiere
Prin care laolaltă să adune
Speranţe alungate de durere.
Voiam să car trei braţe de surcele
Şi am cărat trei braţe de tristeţe.
Cum ar putea să ţină oare ele
În loc de bucurie şi tandreţe?

Interviu

"ORDIN DE LA HORIA SIMA"

Pe domnul **COLA DUMITRU**, macedonean de origine, l-am cunoscut în urmă cu câţiva ani, la tradiţionala comemorare a Căpitanului de la Tâncăbeşti, şi ne-am împrietenit repede. **Născut în Albania, în mai 1922, şi stabilit în comuna BABUC, JUD. DUROSTOR, la cedarea Cadrilaterului în 1940 s-a refugiat în BUCUREŞTI, unde a fost angajat la PREFECTURA POLIŢIEI, LA RECOMANDAREA ŞEFULUI DE JUDEŢ, ION ALEXANDRESCU.** M-au cucerit sinceritatea, aerul lui combativ şi credinţa nestrămutată în Căpitan. Prima întrebare pe care mi-a adresat-o după ce şi-a destăinuit crezul, a fost: *"Dumneata ce părere ai despre Sima?"* La răspunsul meu spontan - *"Un impostor!"*, mi-a zâmbit şi mi-a spus că poate depune mărturie în acest sens. Apoi mi-a povestit **UN EPISOD DIN 1940, DIN VIAŢA SA CA AGENT LA PREFECTURA POLIŢIEI.**

La comemorarea din acest an a Căpitanului m-am gândit că ar fi indicat să-i solicit un interviu d-lui Cola Dumitru, pentru ca relatarea să fie cât mai exactă.

- Camarade DUMITRU, te rog să-mi mai povesteşti o dată ceea ce ştii, ca martor, în legătură cu Moruzov şi asasinatele de la Jilava.

- Legionarul Dumitrescu, originar din Slobozia, unul dintre cei care păzeau celulele deţinuţilor politici de la Jilava, a fost denunţat de camarazi că discutase cu Moruzov, fostul şef al Serviciului Secret de Informaţii, cel care coordonase prinderea şi asasinarea elitei legionare. La ancheta făcută de Gheorghe Creţu şi Pavel Grimalschi s-au găsit asupra lui Dumitrescu trei scrisori (a lui Moruzov, a gen. Marinescu şi nu mai ştiu a cui, cred că a gen. Bengliu) către soţii, în care scria să se dea bani lui Dumitrescu ca să-i ajute să evadeze şi să fugă din ţară într-un avion. Scrisorile erau cusute în betelia pantalonilor. Dumitrescu a susţinut că vroia să ia banii şi să-i predea casieriei Mişcării şi că nu i-ar fi ajutat pe deţinuţi să fugă. Nu a fost crezut, mai ales că Dumitrescu era aviator. Ar fi trebuit să raporteze despre tentativa de evadare. A fost pus la stâlpul infamiei din faţa Prefecturii Poliţiei.

Eu însumi l-am adus pe MORUZOV o dată, de la Jilava în clădirea de pe Bd. Elisabeta, lângă Primărie, pentru audieri.

MORUZOV a tăcut tot drumul, iar la coborâre mi s-a adresat cu voce tăioasă: *"Să te duci la şefii tăi şi să spui că trebuie neapărat să vorbesc cu Horia Sima. Până nu e prea târziu."*

N-aveam voie să vorbesc cu deţinuţii, şi i-am spus. El mi-a răspuns:

"N-am nevoie să vorbeşti cu mine. ***Doar să raportezi superiorilor tăi exact ce ţi-am spus. Eu am colaborat mulţi ani cu Horia Sima, eu l-am ajutat să vină la putere şi trebuie să vorbesc neapărat cu el. Este în joc o problemă a Mişcării."***

Uluit, exact asta am şi făcut: m-am dus la GHEORGHE CREŢU şi, împreună cu el, am fost la Stelian Stănicel, secretarul Prefecturii Poliţiei, căruia **i-am raportat.** Acesta i-a raportat col. Zăvoianu, prefectul Poliţiei, de faţă cu noi.

Mai târziu, CREŢU, cu care eram prieten, mi-a spus: ***"Am primit ordin să-i omorâm şi pe macedonenii tăi la noapte."***

La JILAVA erau închişi şi macedoneni (Nicolae şi Dumitru Bileca, Spiru Dumitrescu, Marius Baţu), foşti agenţi ai poliţiei carliste, despre care se spunea că aveau pe conştiinţă moartea unor legionari. Trebuie să vă spun că nu toţi macedonenii erau oameni de caracter. Mai erau şi uscături, ca în orice pădure.

L-am întrebat despre ce era vorba şi CREŢU mi-a spus că are ordin de la HORIA SIMA să termine cu deţinuţii de la Jilava.

Toţi au fost împuşcaţi în noaptea de 26/27 nov. 1940, iar Sima a spus că ar fi făcut-o legionarii care participau la deshumarea Căpitanului.

- Se ştie deja că împuşcarea deţinuţilor a avut loc la 12,30 noaptea, iar rămăşiţele pământeşti ale Căpitanului au fost descoperite abia dimineaţa următoare, deci este exclus ca legionarii participanţi la deshumare, tulburaţi, înfuriaţi, să-i fi împuşcat pe deţinuţi. Această minciună a susţinut-o Sima pentru a se sustrage de la răspundere.

- Exact, dar lumea nu cunoştea atunci asemenea amănunte care au fost dezvăluite câteva luni mai târziu, când s-a făcut proces. Sima încheiase o tranzacţie cu Antonescu: scăparea de pedeapsă a legionarilor asasini de la Jilava şi a asasinilor lui Iorga în schimbul scăpării de judecată a celor rămaşi în libertate care-i asasinaseră pe legionari sub Carol al II-lea. După "divorţul" dintre Sima şi Antonescu înţelegerea a căzut. O parte din legionarii care au asasinat la Jilava, cei care au fost prinşi, au fost judecaţi şi executaţi. Însă cei care asasinaseră legionari au rămas mai departe în libertate.

- De ce legionarii care au asasinat la Jilava nu s-au predat singuri după comiterea faptei, aşa cum au procedat cei care au împuşcat pe Duca şi pe Stelescu?

- Cum să se predea, când au avut ordin de la Comandant să-i lichideze?

Nicadorii l-au împuşcat pe Duca fără ştirea Căpitanului, că de ordin nici vorbă, s-a demonstrat şi la proces. Răspunderea era a lor. La fel s-a întâmplat şi cu Decemvirii. S-au predat de bunăvoie şi şi-au recunoscut vina. Aşa era educaţia legionară pe vremea Căpitanului, să îţi recunoşti greşelile, indiferent de ce s-ar întâmpla.

Dar CREŢU a avut ordin de la şeful de atunci al Legiunii, HORIA SIMA, să-şi alcătuiască o echipă şi să-i împuşte pe deţinuţii de la Jilava. **De aceea nu s-a predat. Sima l-a ocrotit.** Sima nu avea nici un interes să se afle, la procesul care ar fi urmat, că el dăduse ordinul de asasinare.

- Dar la procesul care a avut loc după înlăturarea legionarilor de la guvernare Creţu nu l-a deconspirat pe Sima.

- Nu, dar Sima nu vroia să rişte. Nu avea de unde să ştie ce va spune Creţu la proces. Dacă i-ar fi impus să se predea şi să se declare singurul vinovat pentru o crimă executată din ordin, s-ar fi putut ca Creţu să mărturisească adevărul.

Tocmai de asta sunt convins de adevărul celor spuse mie de Creţu chiar atunci: **ordinul de asasinare n-a venit pe linie ierarhică, adică prin Zăvoianu, ci direct. Cu cât ştiau mai puţini, cu atât mai bine! La o adică, Sima ar fi putut să-l facă mincinos pe Creţu, dar nu şi pe col. Ştefan Zăvoianu.**

- Creţu a declarat la proces că iniţiativa asasinatelor de la Jilava i-ar fi aparţinut lui Dumitru Groza, şeful Corpului Muncitoresc Legionar.

- Minciună clară! **Legionarii din garda de pază de la Jilava erau daţi de Corpul Muncitoresc Legionar, dar CREŢU ERA COMANDANTUL GĂRZII LEGIONARE DE LA JILAVA.**

Nu avea cum să-i dicteze Dumitru Groza lui Creţu! Ordinea ierarhică era clară în cazul ăsta: Groza era subordonat lui Creţu, nu invers!

Eu ţi-am spus ce mi-a destăinuit mie Creţu când era convins că niciodată nu va răspunde pentru fapta lui, având ordinul secret şi ocrotirea lui Horia Sima care era al doilea om în Stat.

- Dar de asasinarea lui Iorga şi Madgearu ce ştii?

- Aici n-are nici un amestec Sima. Dar vina lui este crearea unui precedent periculos prin nepedepsirea asasinatelor de la Jilava. Şi altă vină este că nu i-a eliminat pe loc din Legiune pe cei care l-au omorât pe Iorga. Chiar a stat de vorbă cu ei şi a refuzat să-i predea justiţiei. Păi, dacă îi ocrotea pe asasinii de la Jilava, putea să-i predea pe ceilalţi care omorâseră pe Iorga în aceeaşi zi?

- Sima a justificat că astfel a fost răzbunat Căpitanul şi că era o chestiune de principiu, de onoare, să nu-şi predea camarazii, când mulţi dintre asasinii elitei legionare se aflau în libertate.

- Nu! **E o chestiune de bază în Mişcare că legionarul trebuie să răspundă pentru faptele lui, indiferent de ce se întâmplă şi de cum procedează alţii. Să vedem cine îndrăzneşte să nege acest adevăr!**

Ion Zelea Codreanu a întrebat revoltat - la proces: *"Ce fel de legionari au fost aceştia care au fugit de răspundere?"*

Principalul vinovat însă a fost Sima. El era interesat să închidă pe vecie gura lui Moruzov care îl putea da de gol oricând că fusese în cârdăşie cu Serviciul Secret de Informaţii pentru distrugerea elitei legionare, ca să ajungă el şef. Dar Dumnezeu nu doarme: nu s-a bucurat prea mult timp de şefie.

Şi mai sunt unii care cred în scuzele caraghioase ale lui Sima!

Interviu realizat de Nicoleta Codrin

C. Z. Codreanu
în costum

JUDEȚELE
DIN BUCOVINA
PIERDUTE
ÎN 1940:

- CERNĂUȚI
- STOROJINEȚ
- PARTEA NORDICĂ A JUD. RĂDĂUȚI (ȚINUTUL HERȚEI)

JUDEȚELE
DIN BUCOVINA
RĂMASE
ROMÂNIEI:

- RĂDĂUȚI (partea sudică)
- SUCEAVA
- CÂMPULUNG MOLDOVENESC

Din punct de vedere geopolitic Bucovina face parte din Moldova, din partea ei de sus, formând împreună şi o unitate politică. De aici şi o concluzie: istoria Bucovinei este legată de istoria Moldove.

Descoperirile arheologice din epoca de piatră şi de bronz sunt mărturii ale prezenței în această regiune a unei populații din vremuri imemorabile. Intrarea geto-dacilor în istorie s-a făcut de la început prin lupte grele: rezistența în fața neamurilor venite din stepele euro-asiatice. A apărut Burebista reformatorul şi creatorul marelui regat, adversar de temut al imperiului roman, a apărut viteazul şi energicul Decebal. Cucerirea Daciei de către legiunile împăratului Traian avea să însemne şi naşterea poporului român.

A urmat întunecatul mileniu când au trecut peste noi şi goți, şi huni, şi ostrogoți, gepizi, avari. Au mai venit şi slavi, bulgari, unguri, pecenegi, cumani şi tătari.

Unii s-au dus mai departe, alții s-au topit în creuzetul autohton. Protoromânii - şi mai apoi românii - creştinați apostolic şi-au păstrat etnicitatea în tot acest timp.

O viață intens românească, cu o populație cu rădăcini adânci în pământul strămoşesc a evoluat cu instituții, obiceiuri, lăcaşuri de cult, cu o cultură înfloritoare. Toate acestea încă sunt prezente şi în Moldova de sus, în **Arboroasa** - aşa cum ea era numită de unii domni moldoveni.

În Bucovina, până spre începutul secolului al XVII-lea, s-a aflat centrul de gravitate al țării Moldova: aici a descălecat Dragoş, aici a venit tot de peste munți Bogdan I, întemeietorul care a unificat micile formații prestatale în principatul Moldova. Aici au fost primele capitale: la Baia, Siret şi Suceava. Aici au fost zidite biserici şi mănăstiri, autentice monumente de artă medievală şi tot aici se odihnesc voievozi ca Dragoş, Bogdan, Ştefan cel Mare şi Sfânt. Moldovenii din Țara Sus, arcaşii din Codrii Tigheciului, din Orhei şi alții încă pe aceste meleaguri au zdrobit în Codrii Cosminului armatele mândrului rege polonez Ioan Albert; la Baia a învins marele voievod oştirile regatului Ungar.

În decursul timpului, state puternice din jur au încercat să ocupe Bucovina, să o anexeze teritoriului lor.

Prima răpire a Bucovinei (1775) – Imperiul Habsburgic

La sfârşitul războiului ruso-turc (1768-1778) armatele habsburgice ocupaseră zonele Cernăuți, Câmpulung şi Suceava din Moldova de Sus. Ele anexaseră încă din 1772 Pocuția şi Gehiția care aparținuseră Poloniei până la prima împărțire a acesteia între Rusia, Austria şi Prusia.

Pretextul Vienei pentru străvechiul pământ românesc era absurd şi mincinos. Se afirma că nordul Moldovei ar fi făcut parte în trecut din Pocuția, se mai afirma nevoia unei fâşii de pământ prin care să se facă legătura dintre Galiția şi Transilvania. S-au prezentat hărți false, s-a trecut la amenințări, intimidări, au fost corupți câțiva demnitari otomani şi câțiva generali ruşi.

Prin Convenția de la Constantinopol din 7 mai 1775, Poarta a acceptat să cedeze Austriei nordul Moldovei fără a avea acest drept deoarece capitulațiile încheiate de domnitorii moldoveni cu Poarta garantau integritatea teritoriului principatului. Printr-o altă convenție (de la Palamutka) Austria a mai răpit încă 46 de sate româneşti.

Domnitorul Moldovei Grigore al III-lea Ghica, a protestat cu hotărâre asupra faptului săvârşit, fapt pentru care în 1777 turcii, la presiunea austriecilor, l-au decapitat.

Pentru a se pierde vechea denumire, administrația austriacă a denumit regiunea "*țara codrilor de fagi*", adică "*Bucovina*".

Cu toate protestele unor fruntaşi ai vieții publice şi religioase care cereau ca Bucovina să rămână provincie deosebită cu rosturile şi aşezămintele din moşi-strămoşi, Bucovina a fost alipită în 1786 la Galiția, iar din 1849 a fost declarată provincie autonomă a Casei de Austria, autonomie anulată peste doi ani.

Stăpânirea habsburgică a însemnat un proces continuu de deznaționalizare forțată a românilor, îndreptat cu precădere spre Biserică, învățământ, cu interzicerea folosirii limbii române în şcoli.

Colonizarea Bucovinei cu ucraineni, germani, ruteni

Procesul de deznaționalizare a fost marcat prin încurajarea, pe toate căile, a imigrării, de altfel autentice colonizări cu ucraineni, germani, evrei, ruteni, slovaci. Datele statistice o dovedesc pe deplin. În 1774 populația Bucovinei număra 71.750 locuitori, din care 52.750 români, 1500 ucraineni, germani ş.a.; în 1800, la totalul de 192.830, românii numărau 150.000, ucrainenii 48.481. În 1848, dintr-un total de populație de 377.571 locuitori, 209.293 erau români şi 108.907 ucraineni. În 1900, populația ucraineană a crescut la 297.798, cea română la 229.018 din totalul de 730.195 locuitori. În 1910, la un total de 794.912 locuitori, românii numărau 273.254, ucrainenii 305.101. O altă minoritate care a înregistrat creşteri numerice mari este cea evreiască. Numărul lor a crescut de la 526 în 1779 la 102.919 în 1910.

Încurajarea unor asemenea imigrări, cel puțin în primele decenii, se desfăşura şi pe cale economică. Dările erau mai mici decât cele din Galiția; la fel şi pentru zilele de clacă, apoi era scutirea

de recrutare, o mai mare libertate de practicare a cultului (sectanţii ruşi, lipoveni), sătenii aveau o mai mare libertate de folosinţă asupra pământului pe care îl lucrau, existau şi posibilităţi de câştig mai bun, densitatea populaţiei mai mică.

Un adevărat exod, nu numai al ţăranilor, ci şi al marilor boieri români din Bucovina către Moldova a avut drept consecinţă pe plan naţional-politic absenţa elementelor intelectuale şi patriotice capabile să menţină flacăra românismului. Lupta pentru salvarea identităţii naţionale a rămas numai în sarcina câtorva familii boiereşti, dintre care se detaşează familia Hurmuzache, a câtorva intelectuali din păturile ţărăneşti şi răzeşeşti, precum familia Flondor, Grigorcea şi alţii. O altă consecinţă a fost manifestarea pe plan social-economic. Moşiile celor imigraţi în Moldova ajung în mâinile arendaşilor armeni, evrei, polonezi, germani, greci ş.a. Pe acelaşi plan, o consecinţă la fel de gravă: administraţia a adus numeroase braţe de muncă străine, tentate de înlesnirile ce le ofereau.

Biserica a încercat din primul moment să se împotrivească secularizării averilor ei, precum şi curentului de slavizare şi germanizare încurajat de noua stăpânire.

Slavizarea numelor româneşti

Episcopul bucovinean a fost trecut sub ascultare canonică Mitropoliei sârbe din Carlovăţ, urmărindu-se slavizarea Bisericii româneşti din Bucovina.

Numele de familie capătă alte rezonanţe prin adăugarea terminaţiei slave - în "vici", "schi", "eac", sau "iuc" şi astfel nume neaoşe româneşti sunt polonizate, ucrainizate sau germanizate, etc.: *Zelea* a devenit *Zelinscki*, *Porumbescu* a devenit *Golumbovscki*, numele de familie al lui Mihail *Eminescu* era *Eminovici*, Ursul devenea Ursuleac, Matei - Mateiciuc etc.

Au fost arse cărţi bisericeşti slavone, clerici ruteni, din învăţământul laic şi teologic a fost scoasă limba română, în eparhia bucovineană s-a introdus limba ruteană ca limbă oficială, a fost redus numărul mănăstirilor şi schiturilor. În faţa acestei situaţii mulţi, călugări şi preoţi, înalţi clerici au trecut cu cărţi, odoare bisericeşti, hrisoave, în Moldova, slăbind astfel rezistenţa Bisericii române în Bucovina.

În învăţământ s-au deschis şcoli în limba germană, cu profesori aleşi din Transilvania; din 1815 şcolile din Bucovina au trecut sub autoritatea consistorului catolic din Lemberg; alături de limba germană s-a introdus ca disciplină de învăţământ nu limba română, ci cea poloneză; dascălii români au fost scoşi din şcoli. În 1875 s-a înfiinţat universitatea nemţească din Cernăuţi al cărui scop declarat era "*a desăvârşi germanizarea Bucovinei*".

Prin stăruinţa patriarhilor din familia Hurmuzache, la liceul din Cernăuţi s-a creat în 1848 o catedră de limbă şi literatură naţională, ocupată prin concurs de Aron Pumnul, cel care avea să fie profesorul, prietenul şi mentorul lui Mihail Eminescu.

Au apărut şi alte reacţii româneşti în presă: "*Chestomaticul Românesc*", o serie de calendare cu rubrici literare şi ştiinţifice, a apărut o publicaţie periodică, "*Bucovina*", scoasă de fraţii Hurmuzache, ca "*defensor al intereselor naţionale, intelectuale şi materiale ale Bucovinei, reprezentant al dorinţelor şi nevoilor ei, expresia bucuriilor şi suferinţelor ei*". Au scris nu numai intelectuali bucovineni, ci şi moldoveni, ca: V. Alecsandri, M. Kogălniceanu, C. Negri, V. Pogor; munteni, ca: D. Bolintineanu, V. Cârlova; ardeleni, ca: A. Şaguna, Gh. Bariţiu ş.a. Periodicul a fost suprimat de cenzură. Au apărut mai târziu "*Revista Politică*" (1886), "*Gazeta Bucovinei*" (1892), "*Deşteptarea*", "*Patria*" şi altele. Ziarul "*Patria*" îşi propunea "*să apere legea, limba, moşia strămoşească, să deştepte conştiinţa naţională şi sentimentul de solidaritate a provinciilor între Tisa – Nistru – Dunăre - Marea Neagră*".

La deşteptarea sentimentului naţional au participat tinerii studioşi din Bucovina, dar şi din restul ţării. Un prilej de manifestare a românismului a fost comemorarea a patru sute de ani de la zidirea mănăstirii Putna. Eminescu, Slavici şi alţii veniţi de la Viena au luat iniţiativa. Au participat M. Kogălniceanu, V. Alecsandri, Iacob, A. D. Xenopol, Ciprian Porumbescu şi mulţi alţii. În 1875 au fost organizate la Iaşi şi Paris mari manifestaţii, mai exact contra-manifestaţii la serbările ordonate de la Viena pentru împlinirea a unui veac de la anexarea Bucovinei la coroana habsburgică. Legăturile cu fruntaşii vieţii politice din Vechiul Regat se manifestaseră şi mai înainte. Revoluţionarii moldoveni au venit la Cernăuţi în 1848; aici s-au redactat "*Dorinţele Partidei Naţionale din Moldova*". Tot atunci au venit aici şi revoluţionari ardeleni pentru a lua parte la "*împărtăşirea spirituală între tinerii tuturor provinciilor*". La Paris, M. Kogălniceanu a tipărit o broşură "*Rapt de la Bukovine*", şi la Bucureşti în 1875. Autorităţile austriece au privit această acţiune ca o "crimă de stat". La Războiul de Independenţă al României din 1877 au luat parte şi tineri bucovineni. Acelaşi fapt s-a petrecut şi în războiul balcanic din 1913.

Trebuie amintită şi prezenţa în război a multor voluntari bucovineni, organizarea Corpului voluntarilor români format la 16 martie 1917 din prizonieri capturaţi de ruşi, precum şi a militarilor înrolaţi de austro-ungari şi care cu mari riscuri au dezertat în România. La 25 oct. 1918, printr-un decret regal s-a înfiinţat Legiunea Română în care erau incluşi şi mulţi bucovineni.

Revenirea Bucovinei la patria-mamă

Încetul cu încetul, populaţia Bucovinei se pregătea pentru ceasul izbăvirii. Războiul mondial a dus la prăbuşirea Austriei. Fruntaşii patrioţi români au organizat la 27 oct. 1918 alegeri pentru Adunarea Constituantă; a urmat la 28 nov. din acelaşi an formarea Congresului general al Bucovinei. În sala de marmură a palatului mitropolitan din Cernăuţi, Iancu cavaler de Flondor, fost preşedinte al Partidului Naţional Popular din Bucovina, devenit din 1909 Partidul Naţional Român, cu atribuţii la guvern, a propus Congresului general care, "*întrupând suprema putere legiuitoare*", să hotărască "*unirea necondiţionată şi pentru vecie a Bucovinei în vechile ei hotare până la Ceremus, Colacin şi Nistru cu Regatul României*". În aceeaşi zi, Sfatul naţional al germanilor din Bucovina s-a pronunţat pentru unirea acestei regiuni cu România. La acelaşi vot au aderat şi reprezentanţii polonezilor.

Tratatul de pace de la St. Germain a ratificat hotărârea adoptată la Cernăuţi.

Preponderenţa elementului românesc în Bucovina nu poate fi tăgăduită, cu toate susţinerile contrare ale unor oameni politici şi istorici ucraineni (ruteni). Nu este concludent că din 1880 statisticile indicau un număr mai mare de ruteni decât acela al românilor. Maria Tereza şi apoi fiul ei, Iosif al III-lea, au recunoscut această preponderenţă românească. Statisticile erau însă "aranjate"; mii de români erau înscrişi ca ruteni. Sătenii români erau întrebaţi dacă ştiu ruteneşte şi, la răspunsul afirmativ al unora, erau înregistraţi ca ruteni. Numeric, mai mult de o sută de ani, românii au fost majoritari; bunurile mănăstireşti şi bisericeşti erau donaţii ale voievozilor moldoveni; cu foarte mici excepţii, capul bisericii - arhiepiscop şi mitropolit - era român; marii boieri proprietari erau tot români. Satele româneşti au fost păstrătoarele tradiţiilor şi datinilor naţionale.

Alipită la ţara-mamă, Bucovina s-a reorganizat potrivit legislaţiei româneşti, s-a integrat în viaţa socială, economică, administrativă şi politică din Regat. Este demn de menţionat că Bucovina a fost un puternic centru legionar.

A doua răpire a Bucovinei (1940) - URSS

Atitudinea Uniunii Sovietice a devenit din ce în ce mai ameninţătoare, iar politica nefastă a guvernului român a lăsat România pradă expansionismului sovietic.

La 23 aug. 1938 s-a încheiat tratatul de neagresiune germano-sovietic şi un protocol adiţional secret. Protocolul împărţea zonele de influenţă ale celor două state. Era o încălcare flagrantă a principiilor şi normelor universal recunoscute ale dreptului internaţional. Basarabia urma să fie pusă la dispoziţia lui Stalin. Nici un cuvânt despre Bucovina.

Notele ultimative ale guvernului sovietic din 26 şi 27 iunie 1940 adresate guvernului României au fost precedate de concentrări militare minuţioase la graniţă. Au fost ocupate Basarabia, nordul Bucovinei şi ţinutul Herţa. Pretextul ocupării acestor două regiuni din urmă era că "*Bucovina constituie ultima parte care mai lipseşte dintr-o Ucraină unificată*" şi că ea este cerută "ca despăgubire pentru dominaţia română în Basarabia timp de 22 de ani". Evenimentele tragice care au urmat sunt cunoscute: deportări în masă ale populaţiei, distrugerea intelectualităţii, foametea organizată, asasinate, reorganizări teritoriale. Au fost lichidate Biserica şi învăţământul românesc.

Realipirea Bucovinei la patria-mamă (iulie 1941)

La 22 iunie armata română a intrat în luptă pentru eliberarea provinciilor răpite de sovietici. În iulie 1941 Bucovina a fost eliberată şi a început şi reconstrucţia ei.

Din primăvara anului 1944, sub ameninţarea trupelor sovietice care se apropiau tot mai mult, autorităţile civile, ecleziastice şi militare au început să se retragă şi, odată cu ele, zecile mii de bucovineni s-au refugiat în ţară. Toate jertfele umane şi economice s-au spulberat, pierzând şi teritoriile recucerite cu numai 3 ani mai înainte.

(continuare în pag. 13)

Radu Constantin

CONFLICTUL DINTRE RUSIA ŞI AMERICA SE MUTĂ PE NISTRU

Chapeau

Conferinţa **Organizaţiei pentru Securitate şi Cooperare în Europa (OSCE)** de la Maastricht (Olanda, 1-2 decembrie) a fost dominată de două mari probleme cu implicaţii geopolitice: "revoluţia roz" din Georgia şi demonstraţia cea de pe urmă de la Chişinău. OSCE şi-a dovedit incompetenţa în tranşarea conflictului de pe Nistru: Rusia rămâne în plină ofensivă.

În ajunul conferinţei, preşedintele **George W. Bush** a vorbit la telefon cu preşedintele **Vladimir Putin**. *"S-au manifestat unele temeri din partea celor doi preşedinţi, cum ar fi reglementarea conflictului moldo-transnistrean, situaţia din Georgia, şi, de asemenea, alte probleme de politică internaţională"*, se arată într-un comunicat de la Kremlin, transmis de agenţia rusă ITAR-TASS.

Dacă trecem peste formulele de curtoazie diplomatică inerente, vom observa că raporturile rămân extrem de tensionate între Statele Unite şi Rusia. Cei doi au amintit despre acordul convenit de ei în septembrie, la Camp David, fără să precizeze ceva concret. Bush i-a cerut liderului de la Kremlin să ajute la rezolvarea situaţiei tensionate din Georgia, unde ar trebui să aibă loc "alegeri democratice şi deschise". Putin l-a asigurat pe Bush că justiţia are toată libertatea de acţiune în dosarul Mihail Hodorkovski-IUKOS, dar că Rusia doreşte ca ONU să aibă un rol central în reconstrucţia Irakului. Ca să nu rămână dator...

"Nici un ajutor pentru separatişti!"

Colin Powell, secretarul de Stat al SUA, a fost foarte categoric, desigur în limitele limbajului diplomatic. Discursul lui arată clar că Basarabia a devenit o problemă de politică globală.

Disputa dintre cele două mari puteri nu se reduce deci doar la Asia Centrală, unde Georgia joacă un rol vital, dovadă şi ultimele evoluţii politice de acolo. *"Săptămâna trecută am fost martorii "revoluţiei roz" din Georgia"*, a spus Powell. *"Zeci de mii de cetăţeni au protestat în mod paşnic pe străzi, solicitându-şi drepturile democratice şi un guvern legitim reprezentativ, fără corupţie. Guvernul meu va fi bucuros să colaboreze cu guvernul interimar georgian pentru a ne asigura că vor avea loc alegeri în conformitate cu Constituţia. Comunitatea internaţională ar trebui să facă tot posibilul pentru a susţine integritatea teritorială a Georgiei. Ne aşteptăm ca viitoarele alegeri să fie libere şi corecte. OSCE trebuie să-şi asume un rol activ, să sprijine, să monitorizeze alegerile şi să se asigure că poporul georgian are posibilitatea de a-şi alege liderii în mod corect. Statele Unite sunt pregătite să aibă o contribuţie substanţială şi suntem fericiţi că şi alţii sunt dispuşi să facă acelaşi lucru. Nici un ajutor nu trebuie acordat elementelor separatiste, care slăbesc integritatea teritorială a Georgiei"*.

Iar Moscova a avut recent consultări cu şefii separatiştilor din Abhazia şi Osetia de Sud.

"Poporul Moldovei trebuie să opteze liber!"

"Mai multe părţi şi-au intensificat eforturile pentru a încuraja o rezolvare politică a problemei transnistrene. Negocierile ar trebui să continue în cadrul structurilor de mediere, coordonate de OSCE, de Federaţia Rusă şi Ucraina, pentru a ajuta cât mai bine părţile implicate să ajungă la o înţelegere viabilă, stabilă, care să promoveze securitatea şi binele Moldovei şi al întregii regiuni. Oricare ar fi situaţia actuală din cadrul diferitelor eforturi de mediere, poporul Moldovei este cel care, în final, trebuie să aleagă reglementările constituţionale şi alte modificări care vor avea loc în ţară. OSCE trebuie să rămână implicată total pentru a se asigura că procesul realizării acestei alegeri este democratic şi transparent, în favoarea cetăţenilor Moldovei. OSCE trebuie, de asemenea, să joace un rol vital în crearea unei forţe internaţionale de stabilizare, care este esenţială pentru un acord de durată. Forţa internaţională ar trebui să fie multilaterală în caracter şi limitată ca scop şi durată."

"Să se respecte angajamentul de la Istanbul"

"Sper ca azi să ne bucurăm de îndeplinirea angajamentului Rusiei, luat în 1999 la Istanbul, de a-şi retrage complet forţele din Moldova. Se pare totuşi că Rusia nu va respecta termenul limită, care fusese deja extins până la 31 decembrie. Acesta este un pas înapoi, deşi s-au înregistrat şi unele succese. Fac un apel la Rusia şi Georgia să-şi rezolve problemele referitoare la prezenţa armatei ruse în Georgia. Din nou, fac apel la îndeplinirea cât mai rapidă a angajamentului de la Istanbul în privinţa Moldovei şi a Georgiei şi vreau să-mi exprim regretul că nu a fost posibil să ajungem la un consens în cadrul discuţiilor ministeriale, referitor la aceste subiecte. Statele Unite susţin Tratatul Forţelor Convenţionale din Europa. Îndeplinirea angajamentului de la Istanbul de către Rusia este necesară pentru ca noi să putem avansa în direcţia ratificării tratatului, pe care toţi vrem să-l vedem aplicat."

Joc diplomatic în jurul unui acord caduc

Colin Powell a făcut din nou referire la "litera şi spiritul actului final de la Helsinki". În realitate, acest tratat este caduc: frontierele pe care Brejnev voia să le bată în cuie cu ajutorul americanilor au fost spulberate. Iugoslavia, Cehoslovacia, URSS nu mai există ca state. "Principiile de la Helsinki" au devenit vorbe goale, în condiţiile în care nici Organizaţia Naţiunilor Unite nu mai reprezintă nici măcar ce era pe timpul războiului rece. Statele Unite şi Rusia au devenit captive ale propriilor politici pe plan internaţional. Ambele ţări au încălcat "principiile de la Helsinki".

Ivanov : *"S-au făcut presiuni asupra Chişinăului!"*

Prezent la Maastricht, **Igor Ivanov, şeful diplomaţiei ruse**, a fost în formă mare, spun ruşii. El este convins că tensiunile din Georgia şi din Basarabia au fost induse din afară. Ivanov regretă că Vladimir Voronin a refuzat să mai semneze planul propus de Kremlin pentru federalizarea Basarabiei. *"Într-o asemenea situaţie nu există câştigători şi toată lumea a pierdut, fiindcă rezolvarea chestiunii este amânată. Suntem convinşi că dacă planul s-ar fi semnat, şi problema transnistreană s-ar fi rezolvat în cadrul unui stat unic. Din nefericire, semnarea nu a avut loc din pricina presiunilor exercitate la adresa Chişinăului de anumite state şi organizaţii"*. Igor Ivanov a refuzat să precizeze numele ţărilor şi organizaţiilor care au făcut presiuni asupra lui Voronin. *"Se ştiu ei înşişi cine sunt cei care au făcut presiunile şi conducerea moldovenească ştie, de asemenea, aşa că nu cred că este cazul să fac comentarii publice asupra chestiunii"*.

Şantajul vine pe conducta de gaze

Cu alte cuvinte, Rusia nu face nici un compromis şi nici nu dă semne că se retrage. Cine abordează Rusia cu mănuşi rămâne fără. Diplomaţia Kremlinului este în totală ofensivă. Voronin este practic pierdut: Dacă semnează planul Rusiei cu Igor Smirnov, îl mănâncă populaţia din Basarabia, dacă va fi consecvent şi nu va semna, îl anihilează Kremlinul care dă semne de simpatie faţă de Serafim Urecheanu, actualul primar al Chişinăului. Lovitura va veni pe conducta de gaze. Basarabia este complet dependentă energetic de Rusia şi are o datorie de un miliard de dolari faţă de Moscova. Vom asista la un şantaj frăţesc: vreţi gaze, semnaţi pentru federalizare, adică pentru menţinerea trupelor de ocupaţie până la Prut. Chiar pe 2 decembrie, GAZPROM a anunţat că va reduce la jumătate exportul de gaze spre Basarabia.

Scheffer: *"Consultările trebuie să continue"*

Jaap de Hoop Scheffer, şeful diplomaţiei olandeze şi **preşedinte în exerciţiu al OSCE**, s-a opus deschis planului propus de Moscova, dar nici nu are posibilitatea să facă mai mult. *"Prin consultări continue, dând dovadă de voinţă şi de spirit de compromis, toţi participanţii la conferinţă vor putea contribui la încheierea acestui conflict"*, a spus Scheffer.

CASETA

Etapele diversiunii KGB de pe Nistru

- 1989-1990: KGB şi-a infiltrat oameni în rândurile Frontului Popular de la Chişinău, apar primele ameninţări de la Moscova privind federalizarea "Republicii Moldova";
- 1990: KGB aduce şase cadavre "gata împuşcate" lângă podul de pe Nistru pentru a i le atribui guvernului condus de Mircea Druc, care se opune federalizării; găgăuzii "îşi declară independenţa"; armata Chişinăului avansează spre Dubăsari;
- Mircea Druc este destituit de Snegur la ordinul Moscovei; se ratează unirea cu România care semnează tratatul cu URSS;
- 1992: începe războiul de pe Nistru, Transnistria se declară "independentă"; Chişinăul pierde controlul asupra Tiraspolului;
- 1993: se constituie pactul cvadripartit pentru pacificarea Transnistriei, format din Rusia, Ucraina, R. Moldova şi România;
- 1994: la cererea lui Andrei Kozârev, şeful diplomaţiei ruse, România este exclusă din "pact";
- iulie 2003: Rusia şi Ucraina propun la OSCE "un plan de federalizare", rămas încă secret, dar acceptat de OSCE.

• octombrie 2003. Rusia elaborează alt plan de federalizare, de frică. Voronin refuză să-l semneze, deşi iniţial era de acord.

Mircea Geoană: "Planul nu a fost andorsat"

Mircea Geoană a declarat că România îşi menţine rezervele faţă de planul Rusiei. *"Credem că este un document care are profunde hibe. El nu a fost andorsat şi acceptat nici de către OSCE nici de către partenerii noştri europeni şi transatlantici. Este evident faptul că a sosit clipa să ne reintoarcem la formatul OSCE, poate la un format OSCE extins şi este clar că trebuie să răspundem la problemele reale politice, democratice, de drepturile omului, dar şi de securitate, pe care trebuie să le rezolvăm într-un format multilateral şi nu numai în format bi- sau trilateral"*. Trebuie să recunoaştem că Mircea Geoană "a andorsat-o" bine aici.

România vrea să forţeze situaţia pentru ca problema Basarabiei să nu fie tratată doar de Rusia şi Ucraina, cu fratele Igor Smirnov de la Tiraspol. Este în interesul tuturor românilor, al Uniunii Europene şi al NATO ca acest diferend să se trateze la nivel multilateral, cu participarea UE, SUA şi a Bucureştiului. Mircea Geoană nu a spus deschis că România doreşte să se implice firesc în acest proces de stabilizare fiindcă în Basarabia majoritatea populaţiei este formată din români şi pentru că România se învecinează cu "Republica Moldova", la fel ca Ucraina. Nu cred că un asemenea punct de vedere, expus elegant, ar trebui să supere pe cineva. Este un drept al românilor să aibă linişte pe Prut.

Găgăuzii şi-au ales "parlament"

Federalizarea Basarabiei este probabil cel mai mare abuz de pe continent. În timp ce şefii diplomaţiilor din ţările membre OSCE se dau de ceasul morţii la Maastricht, diversiunea impusă de Rusia merge mai departe în teren. Cu participarea OSCE.

Astfel, pe 30 noiembrie, când la Chişinău avea loc cea mai amplă demonstraţie anticomunistă, în câteva zeci de sate găgăuze din Basarabia populaţia vota chipurile pentru deputaţii Adunării Populare din Găgăuzia-Yeri. "Au fost aleşi" 19 deputaţi: 10 independenţi, 8 ai Partidului Comunist şi unul din partea Partidului Socialist. Reprezentanţii OSCE care au fost la faţa locului consideră că alegerile au fost conforme cu standardele internaţionale pentru transparenţa şi evidenţa procesului electoral!

"Greblele moldoveneşti" ale Moscovei

Rusia nu este credibilă ca mediator imparţial în universul imperiului ex-sovietic, chiar dacă acum unii politologi ruşi îl numesc "imperiu liberal". Presa rusă consideră că a fost un afront din partea Chişinăului respingerea planului propus de Rusia. Şi atunci, rolul de "mediator" al Rusiei în "vecinătatea apropiată" este în pericol.

Kremlinul şi-a păstrat zone de manifestare a diversiunii imperiale pentru a ţine în şah noile state desprinse de Rusia: Abhazia, Adjaria şi Osetia de Sud în Georgia; Karabahul de Munte între Azerbaidjan şi Armenia; Transnistria şi Găgăuzia pentru şantajarea Chişinăului.

"Moscova nu intenţionează să se limiteze la rolul unui mediator, atribuit de OSCE în reglementările din Nagorno-Karabah" arată ziarul "Nezavisimaia Gazeta", care foloseşte expresia peiorativă "greblele moldoveneşti", desigur, cu trimitere la ocupaţia de bază din Basarabia (agricultura), sugerând însă "inferioritatea" moldovenilor faţă de ruşi. De altfel, ruşii din Basarabia au curajul şi astăzi să-i admonesteze pe români când "grăiesc" româneşte: *"Vorbiţi, bă, omeneşte!"* (*"Po-celoveceski"*).

În acelaşi context al revenirii la politica expansionistă, cu iz democratic pentru fraierii din Occident, Putin l-a invitat la Sankt Petersburg pe Robert Kociarian, preşedintele Armeniei, pentru a discuta despre Karabahul de Munte, provincie armeană din Azerbaidjan.

Rămânem cu "preocuparea"

"Ne manifestăm preocuparea faţă de prezenţa nedefinită a trupelor ruseşti în Transnistria", a spus Colin Powell, transmite France Press. Powell a insistat pe ideea creării *"unei forţe autentic internaţionale pentru garantarea unei reglementări durabile"*.

"În culise, unii diplomaţi s-au arătat puţin optimişti cu privire la rezolvarea rapidă a conflictului moldovean", comentează AFP.

Rusia va ceda greu, deşi unirea R. Moldova cu România ar fi şi în folosul ruşilor din Transnistria, de care se arată aşa de îngrijorat Putin. Singura soluţie pentru basarabeni rămâne revolta populară, până la plecarea ruşilor, aşa cum au procedat georgienii la Tbilisi.

Haideţi să fim puţin ruşi!

Să ne imaginăm că am fi ruşi obişnuiţi din Transnistria sau din Basarabia. Am vrea să ne unim cu Rusia într-o Comunitate a Statelor Independente, unde oamenii suferă încă de foame? Sau am accepta chiar şi unirea cu România pentru a ne plimba prin spaţiul Schengen?

Fenomenul se produce chiar sub ochii noştri: numeroşi ruşi din "Republica Molotov" îşi dau copiii la şcoli de limbă română şi unii chiar cer cetăţenia română!

Evident, clica din jurul lui Igor Smirnov nu poate agrea apropierea de Chişinău şi de Bucureşti fiindcă şi-ar pierde profitul din activităţile mafiote: companiile lor nu plătesc impozite nici Rusiei, nici Basarabiei. Fac trafic cu arme, cu droguri şi femei, îngrozindu-i pe gânditorii de la Bruxelles. Ruşii obişnuiţi din Federaţia Rusă rămân sensibili la orice compromis teritorial fiindcă au sechele din educaţia imperială. Aşa se explică (parţial) şi succesul partidului "Edinaia Rossia" (Rusia Unită), creat special cu doi ani în urmă pentru a-l susţine pe Putin.

Lozinca favorită a lui Boris Grizlov, ministru de Interne şi şeful partidului Edinaia Rossia, ne pune pe gânduri: *"Să refacem Rusia în hotarele Uniunii Sovietice!"* Şi astfel, ţarul Putin a câştigat alegerile şi controlează Duma de stat. Preferă să fie văzut lângă patriarhul Alexei al II-lea, făcând cruci după cruci. În locul fostei URSS va fi un imperiu pravoslavnic, "liberal", "cu democraţie de comandă" - acesta e visul oricărui rus obişnuit.

Se afirmă că aceasta este "doctrina naţionalistă a ruşilor". Fals! Naţionalismul este generat de iubirea faţă de propria naţiune, ceea ce nu presupune ura faţă de vecini şi expansionismul. Naţionalismul modern este chintesenţa umanismului, singura cale de supravieţuire a naţiunilor în "epoca mondializării", care este ultima găselniţă a internaţionalismului.

Numeroşi intelectuali ruşi consideră însă că Rusia trebuie să se retragă în limitele sale naturale pentru a-şi conserva forţele economice şi militare. Vladimir Bukovski, la fel ca Soljeniţîn, avertiza recent că Rusia va continua să se dezmembreze, dar pe criterii economice, nu ideologice. *"Pentru Rusia, al doilea val seismic va veni cu siguranţă. Ruşii trebuie să se întoarcă acasă şi vor fi fericiţi, la fel ca francezii, englezii, olandezii"*, spunea Mircea Druc în 1991, şeful guvernului de la Chişinău de-atunci.

Să ne imaginăm că am fi oameni de afaceri ruşi în domeniul petrolului şi al gazelor naturale. Prăbuşirea "sistemului socialist" a dus la apariţia unui stat agresiv în coasta Europei: Ucraina. După 1991, Kievul şi-a însuşit Crimeea, mândria ţarilor Rusiei, dacă tot fusese oferită Ucrainei de ucraineanul Nikita Hruşciov. Ucraina vrea astăzi şi insula Tuzla din Marea de Azov pentru a controla platforma continentală din jur, aşa cum procedează cu Insula Şerpilor după semnarea tratatului de către Emil Constantinescu.

Acelaşi Hruşciov, după război, pe când era secretar al partidului comunist ucrainean, l-a convins pe Stalin să împartă diabolic Basarabia şi nordul Bucovinei, după cum se vede şi astăzi. Pentru oamenii de afaceri ruşi, exportul de gaze şi petrol se face şi în funcţie de interesele acestui vecin dificil.

Spre imensa piaţă a Uniunii Europene, România va deveni zonă de trecere obligatorie pentru oamenii de afaceri ruşi. Mai ales dacă ţara noastră va adera la Uniunea Europeană. Aşa se explică şi interesul lor de achiziţionare a unor capacităţi industriale româneşti. Reşiţa a fost abandonată de americani, dar fi luată de ruşi. Aceşti oameni vor influenţa şi politica Rusiei faţă de România, care va deveni punte spre Uniunea Europeană. Evident, nu în sensul în care s-a exprimat preşedintele George W. Bush.

Viorel Patrichi

(continuare din pag. 11)

Ultima pierdere a Bucovinei (1948)

Guvernul comunist a cedat cu uşurinţă totul. (Mai mult printr-un protocol, partea română a semnat la 4 febr. 1948 şi cedarea Insulei Şerpilor). S-a instalat în Bucovina un nou regim de teroare, s-a introdus obligativitatea limbii ruse, a fost rusificată istoria.

Istoria este însă în mers. Treptat, pe măsură ce se accelera procesul de dizolvare a imperiului sovietic, temelia românismului, nedistrusă, a prins să se înalţe şi în Bucovina: în unele şcoli s-a reintrodus limba română şi alfabetul latin, au apărut ziare, asociaţii şi cercuri de cultură româneşti.

Rezistenţa autorităţilor ucrainene este însă puternică: literatura trimisă din ţară este cenzurată şi populaţia română este strămutată în rândurile populaţiei neromâne.

RADU GYR
(RADU ŞTEFAN DEMETRESCU)
1905 - 1975

Licenţiat în Litere, conferenţiar la Facultatea de Litere din Bucureşti, mare poet
Comandant legionar şi şef legionar al Regiunii Oltenia
Deputat de Muscel şi Vâlcea pe listele Partidului "*Totul Pentru Ţară*" la alegerile din dec. 1937
Autorul versurilor celebrelor cântece legionare "*Sfântă Tinereţe Legionară*" (devenită imnul Legiunii), "*Imnul Moţa-Marin*", "*Imnul Muncitorilor Legionari*"

Născut la 2 martie 1905 la Câmpulung-Muscel.

La vârsta de 15 ani a scris poemul istoric *În munţi*, pus în scenă în Craiova.

A debutat în 1924 cu volumul de poeme *Linişti de schituri* care s-a bucurat de o mare apreciere, atât în rândul publicului, cât şi al criticii româneşti.

Licenţiat al Facultăţii de Litere şi Filosofie din Bucureşti

Conferenţiar la Facultatea de Litere din Bucureşti

Colaborator statornic la *Universul literar* şi apoi la alte reviste de formaţie naţionalistă: *Gândirea* (director: Nichifor Crainic), *Gând Românesc*, *Sfarmă-Piatră*, *Decembrie*, *Vremea*, *Revista Mea*, *Revista Dobrogeană* etc., precum şi la renumitele ziare naţionaliste ale epocii: *Cuvântul* (director: Nae Ionescu), *Buna Vestire*, *Cuvântul Studenţesc* etc., Radu Gyr a publicat numeroase articole, studii literare şi poezii.

Poet apreciat, laureat al mai multor premii ale Societăţii Scriitorilor Români (şi ale Academiei Române).

Originala sa creaţie se remarcă printr-o sensibilitate de excepţie, venită parcă din altă lume, îngemănată cu o forţă impresionantă: adiere de zefir şi crivăţ în acelaşi timp. Profund răscolitoare şi sugestivă, înfruntă timpul şi moda, pentru că a izbucnit din preaplinul unui suflet care a vibrat în înălţimile spiritului românesc, a iubit, a crezut, a sângerat şi s-a ridicat, neînfrânat, spre soarele orbitor al veşniciei. Fiecare cuvânt dă viaţă unei multitudini de imagini, sentimente, visuri, topind parcă sufletul cititorului într-un creuzet magic şi dând senzaţia copleşitoare că timpul şi spaţiul şi-au pierdut frontierele.

A aderat la Mişcarea Legionară de timpuriu, gradul de comandant legionar şi funcţia de şef legionar al regiunii Oltenia demonstrând aprecierea de care s-a bucurat din partea lui Corneliu Zelea Codreanu.

Colaborarea perfectă dintre Radu Gyr şi compozitorul Nelu Mânzatu a dat naştere nemuritoarelor cântece legionare care s-au înălţat spre azurul cerului, cuprinzându-l într-o îmbrăţişare. Legendarele figuri ale Mişcării au căzut secerate de gloanţele duşmane cu versurile lui Radu Gyr pe buze şi în suflet.

"Sfântă tinereţe legionară
Cu piept călit de fier şi sufletul de crin,
Iureş ne'nfrânat de primăvară
Cu fruntea ca un iezer carpatin
Cu braţele suim în soare
Catapetesme pentru veac
Le zidim din stânci, din foc, din mare
Şi dârz le tencuim cu sânge dac."

Întemniţat în 1938 alături de celelalte personalităţi legionare, presupun că Dumnezeu a considerat că misiunea lui Radu Gyr pe acest pământ nu se încheiase.

A fost director general al teatrelor în perioada sept. 1940 - ian. 1941, luând, în această calitate, iniţiativa înfiinţării Teatrului Evreiesc Baraşeum.

În 1941, sub regimul gen. Ion Antonescu a fost din nou închis, apoi a fost eliberat şi a luptat în prima linie a frontului, pentru reîntregirea ţării, fiind grav rănit la ochi.

În 1945 regimul comunist i-a condamnat la 12 ani închisoare în lotul ziariştilor.

Revenit acasă în 1956, după doi ani a fost din nou arestat şi condamnat la moarte pentru poezia *Manifest* (*Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!*), dar i s-a comutat sentinţa la închisoare, fiind eliberat în 1964 de la Aiud, împreună cu toţi ceilalţi deţinuţi politici. Numai sub regimul comunist a executat, în total, 16 ani de închisoare, cu regim de celulă aspră şi chinuri inimaginabile pentru tinerii din zilele noastre. Bolnav grav, cu un prolaps cangrenat, cu infiltrat pulmonar TBC, hemofilic, i s-a refuzat orice ajutor medical; a fost torturat fizic şi mai ales psihic.

S-a stins din viaţă la 29 aprilie 1975, în Săptămâna Mare.

De-a lungul timpului s-au găsit unii pigmei care să încerce să ştirbească măcar un colţişor din imaginea legendarului Radu Gyr pentru publicarea (după 1964) poeziilor sale în revista comunistă *Glasul Patriei* - vezi, Doamne, aceasta constituind "o pată" în biografia valorosului poet român şi comandant legionar. Consider că toţi aceşti duşmani nu au dreptul să vorbească decât după ce vor lupta şi ei pe front pentru eliberarea ţării, după ce vor fi capabili să compună măcar o singură poezie de talia sutelor de poezii scrise de Radu Gyr - neapărat - după ce vor executa şi ei măcar jumătate din anii mulţi de închisoare - comunistă - pe care i-a suportat Radu Gyr; abia după toate acestea vor putea spera într-o eventuală credibilitate.

Mi se pare important să notez că, deşi poet consacrat laureat al mai multor premii ale Academiei Române şi Societăţii Scriitorilor, Radu Gyr este omis cu obstinaţie din manualele şcolare; criticii îl evită, pur şi simplu, deşi este unul dintre cei mai reprezentativi poeţi români (cel mai de seamă al generaţiei interbelice) şi, totodată, unul dintre marii noştri poeţi creştini şi naţionalişti. De ce e ocultat Radu Gyr?

Duşmanii românismului şi ai creştinismului veghează ca tineretul român să nu fie trezit la realitate din somnul manelelor şi al telenovelelor, să nu vibreze, să nu se opună transformării - încete, dar sigure - în roboţi uşor de manevrat, incapabili să se înalţe. Căci poezia lui Radu Gyr înseamnă trăire, credinţă nezdruncinată, cruce şi spadă pentru apărarea unui ideal, luptă de dincolo de mormânt pentru învingerea răului. Iar cine-l înţelege pe Gyr înţelege Legiunea...

OPERA

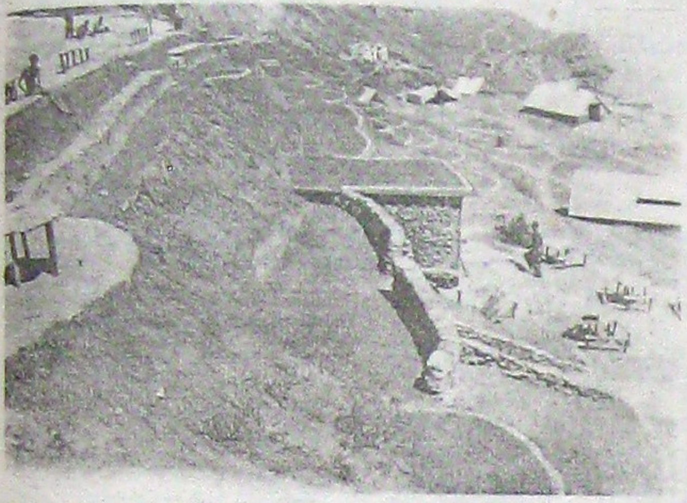
Linişti de schituri (poeme) - 1924, *Plânge Strâmbă-Lemne* (poezii) - Ed. Flamura, Craiova, 1927; *Cerbul de lumină* (poezii)- Ed. Casei Şcoalelor, Bucureşti, 1928; *Făuritorii unui ideal* (conferinţă-studiu ţinută la Societatea Tinerimii Române, 1932); *Stele pentru leagăn* (poezii) - Râmnicu Vâlcea, 1936; *Evoluţia criticei estetice şi aspectele literare contemporane* - Ed. Haralamb V. Eugen, Buc., 1937; *Baladă şi eroism* (studiu publicat în Gândirea, XVII, nr. 4, apr. 1938); *Curcubee şi florete*; *Studenţimea şi idealul spiritual* (studiu); *Muţu Cotoşmanul* (literatură pentru copii) – Ed. Bucur Ciobanul, Buc., 1942; *Abecedar* - 1938; *Cununi uscate* - Ed. Cartea Românească, Buc., 1938; *Corabia cu tufănici* - Tipogr. Universul, Buc., 1939; *Poeme de răsboiu*, Vol. I-II - Buc., 1942; *Balade* - Buc., 1943; *Suferinţa, Sacrificiul şi Cântecul* - în *Al paso con L'Arcangelo* - Edizioni all'Insegno del Veltro, Genova, 1982, pg. 45-62; *Poezii* (poezia orală, din închisoare) – Ed. Marineasa, Timişoara, 1993; *Anotimpul umbrelor* (rondeluri, sonete); *Sângele temniţei*; *Stigmate*; *Pragul de piatră* – Ed. Vremea, 1998; *Era o casă albă* – Ed. Ex Ponto, Const., 1998; *Calendarul meu* (prietenii, momente şi atitudini literare) – Ed. Ex Ponto, 2001.

În prezent, sub îngrijirea fiicei sale, d-na Simona Popa, la Ed. Vremea se află în curs de editare întreaga operă a poetului.

Nicoleta Codrin

"Cu brațele suim în soare / Catapetesme pentru veac / Le zidim din stânci, din foc, din mare / Şi dârz le tencuim cu sânge dac."
(Radu Gyr – *"Sfântă tinerețe legionară"*)

Conferențiarul universitar (şi comandant legionar) Radu Gyr a participat şi el la tabăra de muncă legionară de la Carmen Sylva (1935) - cuvintele sale nu au fost doar figuri de stil, ci au exprimat realitatea trăită cu toate fibrele ființei.

Cântec de luptă

Nu dor nici luptele pierdute,
nici rănile din piept nu dor,
cum dor acele brațe slute
care să lupte nu mai vor.
Cât timp în piept inima-ți cântă,
ce-nseamnă umărul înfrânt?
Ce-ți pasă-n praf de-o spadă frântă
când te ridici c-un steag mai sfânt?
Că-nvins nu eşti atunci când sângeri,
nici dacă ochii-n lacrimi ți-s.
Adevăratele înfrângeri
sunt renunțările la vis.

Înțeleptul

Nu scuip pe-nfrângerile mele,
ce-am adorat nu ştiu să ard
şi nu ridic în vânt obiele
în locul stinsului stindard.
De funia spânzurătorii
dezastrele nu mi le-agăț
şi nici trufia din victorii
n-o pun sperietoare-n băț.
Cu-aceleaşi zâmbete-nțelepte
îmi port şi lanțuri şi cununi -
urcând spre soare scări şi trepte
sau pogorând printre furtuni.
Şi trec pe-acelaşi țărm ce nu e
la braț cu prieteni şi vrăjmaşi
ce-au vrut să-mi bată talpa-n cuie
sau să-mi presare crini sub paşi.

Tinerețea mea

Ca să cânt tămâioşii tăi ani,
tinerețea mea, tinerețe,
mi-ar trebui fluvii semețe
şi munți şi vulcani,
şi grindini prin crengi pădurețe,
şi râpe zvâcnind bolovani,
şi praştii mi-ar trebui şi sânețe,
şi herghelii de cârlani –
ca să te cânt, tinerețe,
ca să-ți cânt tămâioşii tăi ani.
Ca să te cânt, tinerețe fierbinte
cu roşii, sălbaticii-ți cerbi,
mi-ar trebui vântul fierbinte
prin marile stepelor ierbi
şi tunetul fără cuvinte
cu care ştiuseşi să fierbi
smulgând tot ce-ți sta înainte,
tinerețe fierbinte,
tinerețe cu cerbi.
Ca să te cânt, tinerețe de-agată
cu creştetu-n fiece stea,
s-ar cuveni lumea toată
de sângele nopților grea,
de mustul amiezilor beată,
cu nemărginirile-n ea.
Dar mai ales s-ar cădea,
ah! tinerețe-nsetată,
ca să te cânt, s-ar cădea
inima mea de-altădată,
inima mea, inima mea.

- din vol. de poezie orală a lui Radu Gyr (din închisoare) -
Ed. Marineasa, Timişoara, 1993

E vremea colindelor!

Ultima decadă a lunii decembrie ne face, datorită tradițiilor și cântecelor, să fim mai blânzi, mai sufletiști și mai înțelegători cu cei din jurul nostru.

Marele folclorist G. Breazul spunea că *"nu există o datorie românească mai vrednică de a fi îndeplinită și nu e osteneală mai de folos, decât să facem părtași pe cei mai tineri, pe cei care vin după noi, la bucuriile sufletești moștenite din vechime, să le prezentăm lor ca o zestre de mare preț. Iar zestre mai de preț nu e alta ca averea de cuget și simțire închisă și păstrată cu sfântă grijă de-a lungul vremurilor, în adâncul sufletului românesc și creștinesc al moșilor și strămoșilor noștri. (...) Izvorâte din preaplinul inimii Românului, ele au menirea să aducă mângâiere și desfătare sufletească obștei celei de-un sânge și de-o lege."* **("*Cartea satului*" nr. 21 – "*Colinde*", o culegere întocmită de G. Breazul, cu desene de Demian, în Editura "*Scrisul Românesc Craiova*" în 1938)**

Primul cântec pe care-l auzim, de obicei, este cel din seara Ajunului, marcând festivalul național religios.

"Bună dimineața la Moș Ajun! / Ne dați ori nu ne dați? / Am venit și noi odată / La mulți ani cu sănătate"...

Și tot în seara de Ajun se mai cântă *"Nu dormiți în astă seară / Ci ședeți la priveghează / S-așteptăm pe Domnul Sfânt / Ca să vie pe pământ"...* și *"Noi umblăm și colindăm / Florile dalbe / Și pe Dumnezeu purtăm / Florile dalbe"...*

În prima zi a Crăciunului, în dreptul ferestrei cu flori de gheață, se opresc colindători care cântă cu glasuri cristaline:

"Steaua sus răsare
Ca o taină mare
Steaua luminează
Și adeverează.

....

Fecioara Maria
Naște pe Mesia
În țara vestită
Bethleem numită.

....

Care bucurie,
Și aici să fie,
De la tinerețe
Pân' la bătrânețe."

Frumoasa melodie dedicată bradului împodobit în Ajunul Crăciunului, aceeași pe toate meridianele lumii, a fost compusă acum aproape 200 de ani de austriacul Joseph Mohr și se intitula *"Stille Nacht, heilge Nacht"*. Francezii o fredonează "Mon beau sapin", germanii *"O tannen baum"*, iar englezii *"Oh, Christmas tree"*, iar noi:

"O, brad frumos, o, brad frumos,
Cu Moș Crăciun când vine
Te-am așteptat atâția ani
Și-am plâns în rând cu tine.
O, brad frumos, o, brad frumos
Am plâns în rând cu tine"...

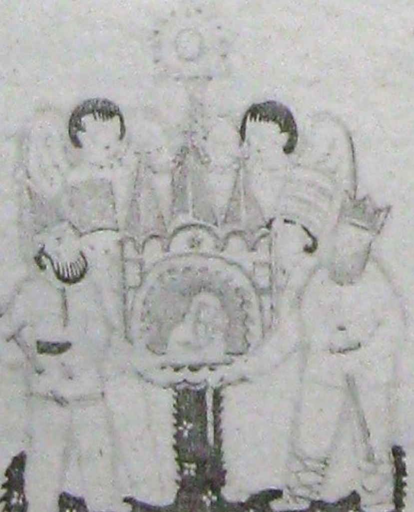

Bineînțeles că bradul n-are nici un farmec, chiar dacă este frumos ornamentat, dacă nu vine Moș Crăciun. Să cântăm împreună un fragment:

"Din bătrâni se povestește / Că-n tot anul, negreșit, / Moș Crăciun pribeag sosește / Niciodată n-a lipsit / Moș Crăciun, Moș Crăciun"...

Melodia, atât de duioasă, pe care se cântă versurile de mai sus este aproape la fel de veche ca și precedenta, fiind compusă de Ștefan Cruceanu în 1871.

În miezul ultimei nopți a anului, ce e zgomotul ăsta, pocnet de bici, clinchet de clopoței și sunetul aspru al buhaiului? Sunt cei cu plugușorul (un cântec lung, plin de urări).

"Mâine anul se-nnoiește / Plugușorul se pornește / Și începe a brăzda / Pe la case a umbla.

Drumu-i greu, omătul mare / Semne bune anul are / Semne bune de belșug / Pentru brazda de sub plug."

Noul an debutează vesel, cu sorcova, apanajul colindătorilor celor mai mici. Ceea ce face ca urarea simplă şi scurtă să fie emoţionantă este tracul "ţâncilor" cu obrajii roşii din cauza gerului, dar, mai ales, a emoţiei, făcându-ne să le sărutăm obrajii cu drag.

"Sorcova vesela
Să trăiţi,
Să înfloriţi
Ca un măr
Ca un păr
Ca un fir
De trandafir
Tare ca piatra
Iute ca săgeata
....
La anul şi la mulţi ani!"

Şi noi, iubiţi cititori, şi vă adresăm din suflet tradiţionalul "LA MULŢI ANI!" cu bucurii şi realizări! Şi, în plus, sănătate!

Vă dorim să trăiţi şi să înfloriţi în credinţa strămoşească, să fiţi tari ca piatra în faţa tuturor necazurilor vieţii, duşmanilor şi ademenirilor!

E. Ghiocel

- desene de Demian (reproduse din "Cartea satului" – 1938) -

Radu Gyr

Ziurel de ziuă

Tot mai arde cerul sus
-ziurel de ziuă -
peste ieslea lui Iisus
-ziurel de ziuă -
Vitleeme, colţ de rai,
-ziurel de ziuă -
îngeri palizi încă ai?
-ziurel de ziuă -
Alb şi fraged Vitleem,
-ziurel de ziuă -
în ce vis să te mai chem?
-ziurel de ziuă -
Steaua sfântă de Crăciun
-ziurel de ziuă -
din ce praf s-o mai adun?
-ziurel de ziuă -
Lacrimi mari pe cer s-aprind,
-ziurel de ziuă -
prin tristeţi de foc colind
-ziurel de ziuă -
Pentru-nsângeratul mag
-ziurel de ziuă -
pune, Doamne, spini pe prag
-ziurel de ziuă -
şi acoperă cu lut
-ziurel de ziuă –
Vitleemul meu pierdut
-ziurel de ziuă -

Colind

Cerul şi-a deschis soborul
- Lerui, Doamne, Ler -
şi-au pornit cu pluguşorul
îngerii din cer.
Merg cu plugul de oglindă
şi de giuvaer,
toţi luceferii colindă,
- Lerui, Doamne, Ler -
Patru heruvimi în haine
albe de oier
răspândesc în lume taine,
- Lerui, Doamne, Ler -
N-au venit cu grâu la poartă,
ci au rupt din ger
stele mari, ca să le-mpartă,
- Lerui, Doamne, Ler -
Singur tu aştepţi în tindă,
suflete stingher,
nesosita lor colindă,
Lerui, Doamne, Ler -
Nici un înger nu mai vine
fâlfâind mister,
să colinde pentru tine,
- Lerui, Doamne, Ler -

- din vol. de poezie orală a lui Radu Gyr (din închisoare) -
Ed. Marineasa, Timişoara, 1993

Inedit

Manuscrise legionare nepublicate

STILUL LEGIONAR DE LUPTĂ

de Constantin Papanace

(continuare din numărul trecut)

4. Armele

Armele legionare sunt determinate de însăşi structura terenului său. Mai toate trăsăturile amintite ale terenului constituie prin ele însele arme, dând posibilitatea la foarte multe combinaţii.

Mişcarea Legionară, punând accentul pe spiritualitate, implicit şi armele vor fi mai mult de natură spirituală. Ele vor fi cu atât mai eficace şi durabile, cu cât vor fi mânuite cu mai mare sinceritate.

4.1. Contrastul este explozibilul armelor legionare.

Noul mediu curat pe un plan superior provoacă - numai prin acest fapt - diferenţieri izbitoare, care biciuiesc sensibilitatea şi creează elanul revoluţionar (biciuirea apatiei româneşti cu biciul contrastului). Aceasta se poate opune, în general, mediului satanizat.

Arma contrastului este ofensivă şi pozitivă, fiindcă prin contrast afirmi, nu negi sau, mai bine zis, negi şi afirmi. Faci actul complet, dând astfel un caracter creator.

Arma contrastului este esenţială pentru o mişcare de înnoire, fiindcă ea oferă noutatea după care este veşnic însetat sufletul omului. Proiectarea cât mai intensă a diferenţei de concepţie şi de trăire.

Această armă nu poate fi folosită de oricine şi dacă nu există un fond corespunzător pe care să se bazeze, cade în cabotinism sau devine excentric. De exemplu, decadenţa societăţii româneşti împotmolită în mlaştina materialismului dădea o arzătoare sete de dreptate şi moralitate care, în comparaţie cu o trăire pe planul moral, era transformată în dinamism activ.

Aşadar, arma (tactica) contrastului este foarte importantă pentru o luptă de înnoire morală atunci când contrastul este aşezat pe un teren moral corespunzător, superior. Valoarea terenului nu este în acest caz numai etică, ci şi tactică. Poţi privi calm şi de sus toate zvârcolirile neputincioase ale adversarului.

Aceasta a fost arma cea mai eficientă pe care a întrebuinţat-o Căpitanul în decursul prigoanelor. Ea era activă în permanenţă, **chiar când părea că lupta are o formă pasiv (defensivă)**, deoarece **contrastul nu putea fi oprit, aşa cum lumina nu poate fi pusă sub obroc**. **În faţa adversarului ţipa austeritatea, în faţa hoţiei - cinstea, în faţa lenei - munca, în faţa mişeliei - corectitudinea faţă de adversar etc.**

Te înjură adversarul în campania electorală, nu-l clătina pe om din convingeri, nu-i tulbura credinţa lui!

Libertatea de conştiinţă trebuie respectată şi până la urmă adevărul triumfă prin arma superioară a contrastului, **opus falsei democraţii** sau corupţiei. Contrastul opus de Mişcarea Legionară moravurilor decadente ale vremii l-a determinat în fond pe marele avocat şi onest om politic Iunian să se ofere ca apărător la procesul ei din 1934. Aici nici legea fanatismului nu funcţionează sau aparent nu funcţionează, pentru ca acest fanatism să se adâncească în măreţie, adică să nu fie orb (satanic, întunecat), ci senin, creator.

Contrastul neglijent. Complicitatea tăcerii oculte este curentă. Căpitanul dădea armei contrastului amprenta morală şi o făcea şi mai eficientă. **Îi menţiona pe toţi, punându-i în contrast**: *"Cuziştii o să vă atace, voi nu-i atacaţi, fiindcă se prăbuşesc sub povara ticăloşiei lor, cad singuri."* Reiese de aici un sentiment creştin de compătimire în care se amestecă şi durerea de a vedea triumful răului în sânul adversarului. Acest sentiment îi dezarma şi îi făcea neputincioşi.

Prin pătrundere psihologică se captează sufletul maselor şi se dă o luptă cu elemente morale. Contrastul poate fi folosit pe teren până la cel mai mici amănunte de luptă, cu efecte mari însă. În campania electorală, îmbuibării politicienilor în banchete şi beţiilor partizanilor, legionarii opuneau sărăcia şi sobrietatea cele mai mari. Ce discurs poate convinge mai bine omul de pe stradă decât acela în care se spune că unii fură, producând mizeria, iar alţii se jertfesc. Ar fi fost demagogic dacă ar fi fost făcut de circumstanţă. Dar aceasta este viaţa adevărată, trăită.

După cum am spus, şi idealul moral are în acelaşi timp valoare tactică, devine element tactic. **Politicienii demagogi, care au simulat asemenea atitudini, au căzut în ridicol, fiindcă în acest caz contrastul nu a produs decât râsul**, după toate legile râsului (cabotinismul).

Avantajul de contrast pe care îl oferă terenul rezultă atunci când adversarul vrea să aibă iniţiativa. **Exemplu:** în campania electorală, adversarul vrea să provoace. Căpitanul dă ordine de linişte absolută, să nu atace pe nimeni. *"Aduceţi lumină şi credinţă, nu tulburaţi sufletele oamenilor!"* **În toate aceste atitudini măreţe, care contrastează cu ţinuta adversarului, ce poate face acesta? Fie să renunţe la iniţiativa lui de a provoca, ceea ce înseamnă un câştig, fie să continue să provoace şi atunci, prin contrast, mişelia lui va fi evidentă, iar în faţa sentimentelor oamenilor va pierde.** De aceea, nici bătăuşii recrutaţi din pleava societăţii nu îndrăzneau să îi atace pe legionari - şi de frică, dar mai mult pentru că şi în ei era o licărire a sentimentului moral care ieşea la lumină prin acest contrast.

De asemenea, era contrastul demnităţii. Fixat pe linie înaltă, Căpitanul, spre deosebire de politicieni, care cerşeau voturile, putea spune: *"Cine vrea să voteze cu noi, ne poate vota, cine nu vrea, să facă după cum îi spune conştiinţa."* Efectul psihologic asupra maselor era decisiv în favoarea Mişcării, care nu cerşea. Din cauza aceasta, Grigore Filipescu a scris în ziarul "*Epoca*", al cărui director era: *"Corneliu Z. Codreanu este un mare psiholog."*

Întreaga propagandă legionară se bazează pe contrast. Nu primează banul, ca la iezuiţi, ci sufletul.

4.2. Şarjarea din situaţii grele

Se bazează tot pe contrast şi are un efect psihologic considerabil.

În momentele cele mai grele, Căpitanul punea condiţii celor care doreau să se înscrie în Mişcare: *"Vreau să ştiu cine este prieten la greu, nu la biruinţă. Acord cuziştilor dreptul de a se înscrie. Dacă nu, după alţi şapte ani."*

Prin contrast, afirma siguranţa biruinţei, iar adversarul era depăşit şi chiar înfrânt, atunci când credea că a dat lovituri mortale Mişcării. Această şarjare o face Mântuitorul când spune: *"Mulţi îmi vor zice în ziua aceea: <Doamne, au nu în numele Tău am proorocit?>"* Şarjarea din poziţie superioară are efecte cu atât mai mari. **Exemplu:** *"Nu primesc liberali şi cuzişti."* În sufletul celor care sunt respinşi se naşte un complex: pierd o posibilitate şi sunt ciopârţiţi sufleteşte, fiindcă toţi se îndreaptă spre Legiune şi ei nu au această posibilitate. Efecte pozitive! Cei mai mulţi nu afişează atitudinea respectivă. Încearcă să se camufleze. Deci, sunt scoşi, într-o oarecare măsură, din luptă.

Dar există şi efecte negative. Unii dintre ei vor lupta disperat. Sunt puţini, dar primejdioşi, fiindcă au puterea statului în mână. Arma şarjării, ieşită din contrast şi dintr-o mare credinţă în victorie, este şi ea prin excelenţă morală. Dă mândrie şi siguranţă cadrelor proprii, fiindcă există o tendinţă a omului de a nu se pierde în gloate incerte. Dragostea legionară îi ţinea pe toţi, dar cei buni au şi oroare că ar putea intra şi cei răi. Fidelitatea se încearcă în momente grele, atunci, Căpitanul le dădea posibilitatea de a participa la luptă. Prin această realitate psihologică se crea o formidabilă armă ofensivă morală.

Din şarjare poate rezulta o ameninţare. Folosind metoda psihologică a şarjării, chiar în cel mai greu impas, Căpitanul ameninţa sub forma indirectă, care este mai paralizantă decât cea directă, care trezeşte automat reacţii şi determină poziţii. Astfel desfiinţa o organizaţie, pentru că populaţia din acel judeţ nu înţelegea chemarea Legiunii. Este singura ameninţare care nu atinge demnitatea. Şarjarea se făcea profetic şi aminteşte de cuvintele Mântuitorului: *"Şi oricine nu va primi, nici nu va asculta cuvintele voastre, ieşind din casa şi din cetatea aceea, scuturaţi-vă praful de pe picioarele voastre. Amin grăiesc vouă, că mai uşor va fi păcatului Sodomei şi Gomorei în ziua judecăţii, decât cetăţii aceleia."* (Matei, 10/15) Sau avertismentul direct: *"Pocăiţi-vă, căci s-a apropiat împărăţia cerurilor!"*

În atitudinile de şarjare ale Căpitanului se simte suflul acestor avertismente, care biciuieşte sentimentul de nesiguranţă în necunoscutul supranatural. Sau agravarea avertismentului prin identificarea celor răi: *"Pui de vipere, cine v-a arătat să fugiţi de mânia ce va să fie?"* Deci, biciuirea sentimentului de siguranţă. Afirmarea credinţei în biruinţă, cu tărie, este prin ea însăşi un avertisment. *"Să iertaţi pe cei ce v-au lovit din porniri personale. Pe cei ce v-au chinuit pentru credinţa voastră în neamul românesc, nu-i veţi ierta. Să nu confundaţi dreptul şi datoria creştină de a ierta pe cei ce v-au făcut vouă rău cu dreptul şi datoria neamului de a-i pedepsi pe cei ce l-au trădat şi pe cei ce şi-au asumat răspunderea de a i se împotrivi. Să nu uitaţi că săbiile pe care le-aţi încins sunt ale neamului. În numele lui le purtaţi. În numele lui veţi pedepsi cu ele: neiertători şi necruţători. Astfel şi numai astfel veţi pregăti un viitor sănătos acestei naţii."* (*"Pentru legionari"*, pg. 475) Redă exact aceeaşi concepţie ca şi evanghelistul Matei: *"Şi oricui vă zice cuvânt împotriva Fiului Omului se va ierta lui, dar oricui va zice împotriva Duhului Sfânt, nu se va ierta lui, nici în neamul de acum, nici în cel ce va să fie."* (Matei, 13/32) Se elimină ideea răzbunării, care poate fi întunecată, şi se pune accentul pe ideal.

Din contrast şi şarjare rezultă arme care se apropie de cele din tactica divină, fiindcă ele sunt determinate de superioritatea terenului.

4.3. Intimidarea (ameninţarea). Liniştea încordată premergătoare furtunii

Căpitanul folosea această linişte încordată, care îl dezorienta şi zăpăcea pe adversar, mai ales când bătea alături, nu direct (a se vedea canonada de la Valmy).

Acest lucru era mai eficient, fiindcă Mişcarea Legionară era considerată de duşmani, pe nedrept, conspirativă, cu toate că era cea mai luminoasă organizaţie.

Plana un mister intimidant, care biciuieşte înnăscuta spaimă a omului de necunoscut. Panica şi fantezia adversarului au fost o realitate.

Căpitanul a manevrat această realitate pe care ştia să o provoace în mod pozitiv pentru Mişcare în anumite momente şi în mod negativ pentru adversar. S-au atribuit Mişcării Legionare lucruri pe care nu le avea. Un mister plana asupra ei. Forţa acestui mister îi tulbura tocmai pe cei care i-l atribuiau. Aici, misterul joacă un rol esenţial. În însuşi sânul Mişcării existau elemente asupra cărora plana misterul în anumite momente critice. Drept ilustrare, amintim cazul lui Nichifor Crainic şi Dragoş Protopopescu care, în 1934, la Jilava, erau siguri că există o secţie subterană, teroristă, a ei. Acest lucru a atras uneori anumite acte demonstrative, cu caracter intimidant. În fond, **ameninţarea nu se poate încadra în stilul legionar, decât numai ca prevenire**. Faţă de dezavantajele pe care le are, nu este de recomandat. Când nu are caracterul de prevenire, ea arată neputinţa sau vrea să se valorifice prin valori fictive şi este astfel de esenţă parazitară.

4.4. Moartea adversarului este o armă negativă, care nu poate intra în arsenalul legionar.

În nici un caz ea nu poate constitui o biruinţă reală, fiindcă este de natură exterioară. Ea se încadrează în sistemul satanic.

Pentru Mişcarea Legionară a fost ieşire din impas, atunci când nu avea altă ieşire. *"... când este chestiunea să aleg între moartea ţării mele şi aceea a tâlharului, eu prefer moartea tâlharului. Cred că sunt mai bun creştin dacă nu voi permite tâlharului să-mi ducă ţara la pieire."* - replica în Parlament a Căpitanului, dată deputatului profesor V. Ispir, teolog, care l-a întrerupt, spunându-i că pedeapsa cu moartea nu este creştină.

Totuşi, aceasta rămâne o armă negativă, specific satanică.

În Mişcarea Legionară a căpătat o formă pozitivă, prin ideea răspunderii şi a ispăşirii. Toţi legionarii care au fost puşi în acest impas au ispăşit, oferindu-se de bună voie să ispăşească şi, prin aceasta, i-au imprimat un caracter pozitiv. În acest caz, esenţialul nu este "moartea canaliei", ci jertfa pe care o face legionarul. Concepţia satanică este diametral opusă.

Răzbunarea este apanajul armei mediteraneene (vestice). După răzbunare, mediteraneeanul poate să moară. *"Abia atunci el poate să moară liniştit."* (Clausewitz) *"Nu ne-nspăimântă nici un chin, / Putem să şi murim!"* (Imnul Nicadorilor)

Căpitanul voia răzbunarea nu pentru ea în sine, ci ca exemplu pentru pedepsire. Nu era un act sentimental, ci politic. Ca şi retragerea în munţi sau războiul de gherilă, atentatul ar fi putut fi considerat că intra în stilul acelei lupte care este apanajul stilului eroic bazat pe elemente fantastice care acţionează pe plan individual.

Cum am spus, în fond, **esenţa legionară respinge organic atentatul. Când totuşi nenorocirea îl face să se producă, el a fost atenuat prin atributul cavalerismului şi al răspunderii. Aceste atribute nu le au atentatul satanic, masonic, terorismul mafiot, care se manifestă negativ, prin tendinţa pe care o au de a se ascunde şi sustrage pedepsei pentru a rămâne necunoscuţi şi nesancţionaţi** (atacul pe la spate din întuneric - terorismul bulgar - sau prin otrăvire - atentatul masonic). Legionarul care a fost pus în situaţia de a comite o asemenea faptă nedorită şi-a luat răspunderea faptei şi a avut voluptatea ispăşirii păcatului, care este de esenţă creştină, pentru repararea acestui păcat inevitabil.

Din aceste inevitabile şi regretabile excepţii a ieşit forţa de hărţuială şi intimidare a păturii conducătoare abuzive care, trecând peste orice lege sau scrupul, făcea totul după bunul plac pentru a trăi cât mai bine, vânzând interesele fundamentale ale neamului.

Hotărârea de jertfă a fost şi pe acest plan singura frână care a existat în anii de corupţie. Pentru exterior a fost cazul Duca, iar pentru interiorul Mişcării a fost cazul Stelescu, înfierându-se trădarea pe ambele planuri. Aici a funcţionat şi forţa intimidării.

4.5. Arma jertfei

Prin această armă se pot soluţiona chestiunile cele mai grele şi se poate ieşi din orice dilemă. Aceasta este esenţa tehnicii legionare fixată de Căpitan. Ea are ceva divin, din ideea ispăşirii creştine şi ceva eroic, din ideea de patrie a românilor.

Prin jertfă se pot soluţiona lucrurile cele mai insolubile şi dilemele cele mai grele. Jertfa celor care pedepsesc răul şi-şi ispăşesc păcatul comis prin actul pedepsirii. La romani, avem ca exemplu cazul Regulus. El şi-a călcat cuvântul dat duşmanului, dar faptul că s-a întors pentru a-şi ispăşi păcatul comis - aşa cum s-a angajat - nu numai că a reparat ceea ce a făcut pentru a-şi servi patria, dar a constituit şi o imensă forţă morală.

"Ideea de jertfă este esenţialul. Arma cea mai puternică. Propria noastră cenuşă." (Ion Moţa) Căpitanul ştia că orice jertfă fecundează şi că orice nedreptate îţi acumulează forţa, fiindcă era pătruns de valoarea jertfei ca armă. De aceea nu admitea greşeala pe care a făcut-o de mai multe ori biserica catolică de a adopta oprimarea altor credinţe (inchiziţia). În felul acesta, Căpitanul nu ar fi renunţat niciodată la fondul său moral şi nu ar fi creat martiri adversarului. Acest lucru se simte la el din principiul afirmării credinţei şi nu din oprimarea credinţei altora. Deci, suport moral, pentru ca tăria afirmării să fie mai vârtoasă. Altfel, învinge tot Satana, travestit însă în alte haine.

Aşadar, spre deosebire de adversarii săi care se mişcă în luptă pe elemente cunoscute, Căpitanul a adus două mari inovaţii pe care a construit o nouă tactică de luptă: terenul moral care, după cum am văzut, dă o poziţie dominantă şi ideea de jertfă, forma cea mai spiritualizată a eroismului, luată din tactica divină, ca armă care bate în timp şi spaţiu.

4.6. Tactica autodepăşirii

4.6. Tactica autodepăşirii se bazează pe legea psihologică a **emulaţiei**. Masa merge mai vârtos spre ceea ce i se interzice şi capătă un imbold pentru selecţionare. Aşa se face selecţionarea care să permită tactica depăşirii. Spunea Mântuitorul ucenicilor săi: *"Că de nu va prisosi dreptatea voastră mai mult decât a cărturarilor şi fariseilor, nu veţi intra în împărăţia cerurilor."* (Matei, 15/20)

Aşadar, după cum Mântuitorul, în viaţa religioasă, a formulat principii morale izvorâte din dragoste, care nu pot fi depăşite, tot aşa şi Căpitanul a formulat şi, mai ales, a practicat principii de

dragoste care nu numai că au depăşit esenţial nivelul politicii îmbibate de materialism, dar le-a practicat într-un mod care dezarma prin sufletul senin pe care îl aducea.

Aici nimeni nu va putea depăşi Mişcarea Legionară, pentru că ea a atins limita până unde se poate mişca în epoca noastră spiritualitatea înaltă a unei Mişcări, fără să cadă în sectă religioasă.

De acest lucru este ferită Mişcarea Legionară, pentru că suportul nu este nebulos şi mistic, ci are la bază şi concepţia eroică ca o stâncă de granit. Astfel că dragostea nu este expresia unei slăbiciuni, ci nobleţea unei forţe care se poate afirma şi pe calea armelor. *"În alegeri, vorbiţi oamenilor de bine. Nu criticaţi! Nu întunecaţi sufletele oamenilor! Aduceţi lumină!"*

Această localizare a unor precepte cereşti pe care le găsim în tactica divină pentru viaţa pământească au un efect miraculos în luptă, prin dinamismul depăşirii pe care îl provoacă.

4.7. Depăşirea (anularea unei arme prin depăşire)

Comuniştii au agitat problema foamei pentru a-i asmuţi pe muncitori, nu pentru a remedia o stare de lucruri. Foamea intră în tactica lor ca element de asmuţire şi agitaţie. Ei n-au avut niciodată interes să rezolve problema, ci numai să o agite.

Statul democrat, chiar când era bine intenţionat, se punea în poziţia de apărare, contestând această realitate sau cocoloşind-o.

Căpitanul s-a pus pe o poziţie afirmativă şi ofensivă, arătând foamea şi setea de dreptate a muncitorimii (cazul de la Griviţa, 1933), depăşind astfel arma şi întorcând-o asupra comuniştilor care o speculau.

4.8. Arma corectitudinii (ţinuta)

Ţinuta corectă şi distinsă sub toate raporturile a legionarului constituie **o armă cu care poate să-şi impună credinţa**: *"este corect ca un legionar"* etc. **Fapta să vorbească, nu vorba.**

Toţi au pus accentul pe vorbă: Gladstone, Lloyd George, Clémenceau, Titulescu etc., toţi politicienii demagogi, demo-liberali.

Căpitanul a pus accentul pe fapte, atât pentru contrast, cât şi pentru faptul că sistemul legionar, după structura sa, este în favoarea trăirii spirituale şi eroice. Ţinuta lui se apropie de ţinuta ostaşului adevărat. Ostaşul urăşte vorba şi pe vorbăreţ. Este un om al faptei. Căpitanul considera că nu are darul oratoric. Chiar şi pe această lipsă, dar tocmai din felul cum ştie să o mărturisească, scoate mai mari avantaje decât cele pe care le-ar fi scos dacă ar fi fost un orator desăvârşit. Există o oratorie a faptei şi a elanului interior care, chiar când nu vorbeşte, se manifestă prin ţinuta echilibrată şi corectă. Sub acest aspect, ţinuta corectă dă o armă pozitivă.

Ţinuta corectă izvorăşte în legionar din sentimentul onoarei, al eroismului şi răspunderii. Amabilitatea pe care o recomanda Căpitanul avea acelaşi substrat. Ea izvora din dragoste şi putere de echilibru, spre a împuţina suferinţa. Nu era o mască pentru acoperirea sentimentelor şi a resentimentelor.

În virtutea legii imitaţiei, ţinuta corectă acţionează în sens bun prin simplul fapt al păstrării ei. Cu atât mai mult când este vorba de cadre conducătoare. Vorba poporului: *"Peştele de la cap se-mpute."* Sau: *"Păcatele popoarelor se nasc din cele ale prinţilor."* (Machiavelli, p.356)

Căpitanul, când a formulat viaţa ascetică prin jurământ, pe lângă faptul că a asigurat fundamentul şi izvorul de forţă morală ca bază, a ţinut seama şi de **efectul legii imitaţiei**. În orice cerc de activitate se va găsi un legionar, el va trebui să se remarce prin calităţile lui şi să fie un exemplu şi o vie şcoală prin fapte.

Corectitudinea. Acest cuvânt pare compromis, de exemplu pentru naţionalism-socialism. (Rosenberg) Dispreţul provine dintr-o privire unilaterală. Corectitudinea formală (iezuită) este o mască neputincioasă sau o camuflare a intenţiilor, pentru a opera cu mai mare succes, tot în mod incorect însă.

Corectitudinea legionară, aşa cum o concepe Căpitanul, este de esenţă interioară. Este ceva impus de conştiinţă în calitatea de cel mai neîmpăcat judecător propriu şi de frumuseţea morală legionară. Este un echilibru între forţă, dragoste, vitejie, jertfă, care se realizează măreţ, fiind interior.

Care ţinută este mai adecvată pentru un legionar? Seriozitatea sau faţa însorită şi veselă? Căpitanul oscilează între aceste două ţinute, cu tendinţa de a face o sinteză. Le vrea pe amândouă în conjunctura lor potrivită. Pentru legionarul soldat, ţine mult mai la faţa luminoasă. Trebuia însă o perdea de seriozitate trasă între stilul vechi şi cel nou. Dacă neamul suferă şi este primejduit grav, cum afirmăm noi mereu - şi, desigur, aşa este - atunci noi nu putem râde cu atâta veselie. După cum mă feresc să pălmuiesc sărăcia cu luxul, la fel mă feresc să provoc îngrijorare cu râsul şi cu buna mea dispoziţie. Chestiunea a rămas deschisă, fiind întreruptă de venirea unui străin care trebuia primit. Mă gândesc însă că problema se pune după răspunderea pe care o are fiecare; deci, o ţinută determinată şi de acest fapt.

În general, râsul (faţa voioasă) rezultă din sănătate şi este un mare tonic sufletesc pentru biruinţa pe care o anunţă. Mai mult, există conştiinţa primejdiilor care ameninţă, se simt durerile care apasă, dar luminează credinţa neînfrântă că în curând le va învinge singur. Ţinuta luminoasă dă această siguranţă. O propagă. Evident, nu luminozitatea aceea frivolă, ieşită din chef şi muschetarism uşor, ci aceea ieşită din credinţă.

Dacă în cadrul Mişcării Legionare voia bună, până la veselie, era admisă ca un tonic necesar pentru durerea luptei, în raport cu cei din afară şi mai ales în luptă, ţinuta trebuie să fie sobră şi decentă (gravă). **Căpitanul nu admitea folosirea ironiei sau zeflemelei ca arme de luptă**, fiindcă acestea sunt prin excelenţă negative. Orice problemă trebuie atacată grav şi serios, fie în vorbire, fie în scris. Stilul direct şi adesea dramatic şi profetic este cel potrivit. În faza în care se găsea Mişcarea Legionară, este o armă care nu concordă. De exemplu, Hitler, care era foarte dramatic şi profetic, a început să folosească în discursuri ironia, după ce a devenit puternic şi stăpân pe situaţie. În intimitate, Căpitanul folosea mai mult umorul şi aceasta pentru destindere.

De asemenea, nici banalizarea sau ridicolul. **Căpitanul avea oroare de banalizarea credinţei. Avea o grijă specială, cu atât mai mult de ridiculizare în diferite posturi. Numai ţinuta corectă în fapte şi în gesturi evită, prin sobrietatea ei, asemenea riscuri, mult mai primejdioase decât cele mai grele lovituri. Discreţia şi eleganţa sunt absolut necesare** pentru o mişcare de redresare morală. Avea oroare de fanfaronadă şi făţărnicie, ca şi în tactica divină. Exemplu: pedeapsa dată lui Alexandrescu de la Silistra, pentru că şi-a făcut reclamă la gazetă. Totuşi, fapta bună era adusă elegant la cunoştinţă pentru a fi luată drept exemplu, scuturată de orice vanitate.

Cuziştii se banalizau şi se făceau ridicoli singuri, din cauza ţinutei lor, care contrasta cu problemele ridicate.

Căpitanul detesta micile atenţii pentru a obţine avantaje, fiindcă minimalizau ţinuta masivă şi erau contra spiritului legionar. Cu atât mai mult minciuna, acest fruct al întunericului.

4.9. Arma *divide et impera*

Căpitanul o prevenea prin unitatea desăvârşită. Dacă ar fi să mergem în iad şi dacă suntem uniţi, vom ieşi de acolo. Mai bine pe un drum rău decât pe cel al dezunirii.

Pe câmpul de luptă, faţă de adversari, **nu-şi făcea un scop din folosirea acestei arme (*divide et impera*)** care, în general, are un caracter negativ. Când totuşi trebuia să o folosească, făcea în aşa fel încât să nu fie violată esenţa constructivă:

1) prin atragerea lumii lor, aruncând punţi de simpatie şi

2) prin susţinerea celor slabi, dar mai buni dintre ei, care erau corecţi (exemplu: îl susţinea pe Gheorghe Brătianu, fiindcă el era mai bun decât Duca şi era prigonit, sau îl susţinea pe Iuliu Maniu, fiindcă era mai corect şi moral, sau personal pe mareşalul Antonescu, pentru că a fost glorios în război). Dar nu-i susţinea în aşa fel încât aceştia să devină mai puternici, constituind un pericol pentru Mişcare, singura mântuitoare, ci pentru a păstra pe câmpul tactic forţele divizate pe care trebuia să le învingă şi **să nu permită până atunci întărirea celor mai răi.**

Deci, el făcea acest lucru pentru a putea crea pe linia sa morală. Nu întrebuinţa intriga, calomnia, aţâţarea instinctelor inferioare ale căpătuielii, felonia etc. pe care le întrebuinţa Carol al II-lea, aflat sub influenţa satanică. Stilul satanic nu se gândeşte la creaţie şi nici nu sincronizează, fiindcă orice formă nouă presupune o distrugere a celei vechi şi o dospire a celei noi, ci pur şi simplu are voluptatea distrugerii. Acesta este esenţialul. Aşadar, şi în tactica negativă se poate păstra nealterată esenţa pozitivă, desigur cu eforturi şi subtilităţi şi chiar jertfe.

4.10. Arma luminii

Adversarii subterani, care lucrează în umbră, îi poţi intimida, paraliza şi învinge dacă îi identifici, denunţi şi îi scoţi la lumină. Aşa a procedat Căpitanul cu străinii exploatatori, cu duşmanii şi cu anumiţi politicieni. Străinii au fost uneltitori şi spectatori, în acelaşi timp. Cu ocazia lui 24 iunie, au fost făcuţi responsabili.

4.11. Dragostea este armă creştină.

În lupta legionară este o armă principală, dar nu unica, pentru că acum nu este vorba de cer, ci de pământ. Însă în loc să ia arme din arsenalul satanic, aşa cum a luat iezuitismul, Căpitanul a adoptat armura eroică cu care are legătură organică.

4.12. Pilda ca metodă

Pătrunderea directă în sufletul omului, fără alambicări intelectuale, este metoda cea mai eficientă. Vorbirea în pilde înlesneşte mai bine acest lucru, fiindcă numai ea poate reda trăirea.

Forța sugestivă a Evangheliilor şi eficiența lor pentru mase stă în folosirea pildelor. Prof. Codreanu era admirat de Căpitan ca orator de mase, fiindcă putea vorbi în pilde şi era înțeles de acestea, fascinându-le.

Căpitanul a scris cartea (trăită intens) pentru a fi înțeleasă de cei mulți. În *Cărticica şefului de cuib* a dat, sub forma alegorică, cele trei încercări: muntele suferinței, pădurea cu fiare sălbatice şi mlaştina deznădejdii, care s-au înfipt atât de adânc în sufletul legionar şi în special în cel al oamenilor simpli, încât se poate spune că ele au constituit sprijinul cel mai mare în vremurile de prigoană.

Pilda este arma pentru mase, după cum spune şi Mântuitorul.

Cărticica şefului de cuib radiază întreaga forță de fascinație (mai mult decât exercițiile lui Loyola), fiindcă, după cum spune Căpitanul la sfârşit, este scrisă cu căldură şi cu pilde pentru a fi simțită şi înțeleasă de toți. Este mai umană şi mai naturală decât exercițiile lui Ignatius de Loyola.

4.13. Cântecul este metoda cea mai directă şi mai pătrunzătoare în inima omului. Dacă nu poți cânta, înseamnă că eşti încovoiat de îndoieli, îți lipsesc sănătatea şi credința şi nici nu îi poți însufleți pe alții. Cum spuneam, el risipeşte atmosfera apăsătoare, iar **vibrația sunetelor se transformă în forță combativă**.

Numai stilurile ofensive – cel eroic şi cel divin - folosesc cântecul. Cele tenebroase nu fac acest lucru, fiindcă nu au suportul moral şi conştiința curată.

Armele de care dispune tactica Căpitanului sunt imense şi ele sunt în legătură cu toate trăsăturile terenului creat.

În general, în lume sunt două căi de urmat: drumul sclaviei şi drumul imperial. Niciodată nu se poate ajunge la împărăție pe drumul sclaviei. Mai mult respirația imperială, decât conjunctura, creează împărățiile.

Aşadar, metodele de luptă sunt variate şi aici se poate cita vorba lui Machiavelli pentru Cezari: ***"Chiar dacă a căzut Căpitanul, a rămas metoda."***

Pe teren se va vedea mai bine eficacitatea acestei arme şi a stilului.

(continuare în numărul viitor)

***

Corespondență de la tineri studenți

TOLERANȚA

- Acest mic articol este o "mare" declarație împotriva ideilor care paralizează spiritul poporului român -

De ceva timp are loc o puternică propagandă ce are ca scop oficial "educarea poporului român în spiritul ideilor europene şi democratice".

În special în mass-media se pot vedea şi auzi din ce în ce mai des tot felul de mesaje îndreptate mai les împotriva "intoleranței" şi "rasismului" ce au fost promovate în trecut de teoreticienii regimurilor de extremă dreapta, cu rolul de a justifica cele mai monstruoase crime împotriva umanității.

Consider că cele două noțiuni de mai sus merită o analiză mai amănunțită.

Astfel, voi începe prin a afirma că INTOLERANȚA ESTE UN PRINCIPIU CREŞTIN; antonimul său, TOLERANȚA NU REPREZINTĂ NIMIC ALTCEVA DECÂT ACCEPTAREA RĂULUI PE TERMEN NEDEFINIT.

Dacă domnii ideologi ai democrației şi umanitarismului găsesc în Sfânta Evanghelie vreun citat sau măcar o aluzie la binele pe care toleranța îl va aduce omenirii, să-mi comunice şi mie. Eu, unul, nu am găsit. Dimpotrivă, chiar Iisus Hristos îi îndeamnă pe oameni să scoată sabia ÎN SCOP DE APĂRARE, în momentul în care sunt atacați în însăşi esența ființei lor: "*Cine nu are sabie, să-şi vândă haina şi să-şi cumpere.*" (Luca, 29) Ori, credința strămoşească în Dumnezeu şi Neamul sunt cele mai importante comori din tezaurul spiritual al unei națiuni, reprezintă sufletul ei nemuritor.

Este de necontestat (sau ar trebui să fie, cel puțin din partea celor ce susțin că sunt creştini) faptul că națiunile sunt creația lui Dumnezeu (rasele ca entități materiale, iar națiunile ca entități spirituale), fiecărei națiuni fiindu-i încredințată de către Dumnezeu o misiune.

În cazul poporului român această misiune constă în sfânta datorie de a-şi apăra credința ortodoxă şi pământul pe care s-a născut, adică valorile şi tradițiile, trebuind să facă tot ceea ce este necesar pentru aceasta, pentru ca pământul lui să rămână (mai corect spus, în prezent, ar fi "să redevină") întreg şi să prospere. Acestea nu sunt însă posibile decât într-o Românie a Românilor, cu alte cuvinte, într-o țară în care adevăratele elite ale neamului românesc să conducă, prin elite înțelegând indivizi cu verticalitate, simțul răspunderii, frică de Dumnezeu şi conştiința misiunii de îndeplinit.

Din păcate, toate aceste virtuți lipsesc domnilor guvernanți care nu vor sau nu pot să înțeleagă că egalitarismul pe care ei îl susțin este echivalent cu distrugerea României, şi asta pentru că NUMAI UN ROMÂN DIN TATĂ ÎN FIU ROMÂN POATE SIMȚI ŞI ACȚIONA ROMÂNEŞTE, şi, ca urmare, păstrarea profilului daco-roman este o condiție sine qua non a însăşi existenței noastre ca entitate în lume.

Totodată, trebuie să admitem că un popor ce nu mai are nici măcar luciditatea minimă necesară conservării sale, trebuie şi merită să dispară. În acest sens ne putem aminti profetica frază a lui Paul Valery: "*Popoarele dispar când le mor instinctele.*"

Dacă analizăm situația internă şi externă a României observăm că "aleşii poporului" fac tot ceea ce le stă în putință pentru ca adevărații români să dispară, şi asta din două motive lesne de înțeles:

1) pentru ca pozițiile lor atât de confortabile pe care se află să nu le fie amenințate;

2) pentru că aşa cer interesele străine care vor să paralizeze instinctele şi puterea de apărare în vederea unei subjugări şi exploatări cât mai eficiente a românilor, toate acestea făcându-se sub masca "toleranței": tolerarea abuzurilor guvernanților, tolerarea mizeriei nesfârşite a milioane de români, tolerarea batjocoririi istoriei naționale şi a lui Dumnezeu.

Dar, aşa cum spunea Căpitanul, am tolerat atât de multe, încât suntem pe patul de moarte.

În curând, România se va transforma într-o imensă "casă de toleranță".

La luptă, deci, pentru apărarea proprie, pentru apărarea memoriei străbunilor, pentru apărarea viitorului copiilor voştri!

La luptă, cu toate mijloacele pe care ni le pune la dispoziție mintea: cu atitudinea fiecăruia din cei ce sunt cu adevărat români, cu vorba, cu scrisul, cu faptele!

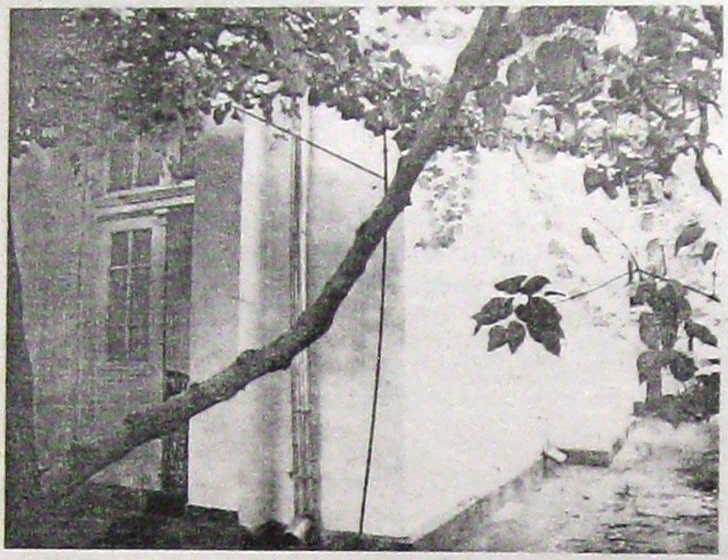
Până nu este prea târziu!

George Fleancu

BILANȚ 2003

Cele câteva foi rămase în calendar ne anunță sfârşitul acestui an. Este, deci, momentul propice de a face, ca în orice domeniu, bilanțul activității noastre, ce am realizat.

De la început trebuie să spunem, cu toată seriozitatea, că în cei doi ani şi jumătate de activitate sub sigla "*Acțiunii Române*" nu am obținut atâtea rezultate meritorii ca în anul 2003.

În primul rând, cel mai important lucru este că avem, în fine, un sediu propriu unde putem să ne dezvoltăm. Nu mai închiriem săli cu ora o dată pe săptămână, veşnic cu ochii pe ceas ca să ne încadrăm în timp. Nu mai umblăm prin cartiere mărginaşe pentru a găsi un sediu cu o chirie oricum mult exagerată şi cu ochii proprietarului mereu pe noi, în veşnică alertă ridicolă. Acum avem, în zona centrală a Capitalei, o casă bătrânească, cu curte, pomi şi flori, pe care am renovat-o şi amenajat-o, realizând o mică oază pitorească şi plină de atmosferă.

Mica noastră bibliotecă oferă hrană sufletească tuturor tinerilor aflați în căutarea adevărului, ajutându-i să descopere şi să valorifice spiritualitatea românească.

O altă piatră de temelie – tot anul acesta - a existenței "*Acțiunii Române*" a fost aşezată prin apariția publicației de față al cărei titlu curajos, fără ascunzişuri ridicole de tip "urmaşii luptătorilor anticomunişti", "patrioții români", "revistă de orientare națională" etc., spune direct ce gândim, ce simțim şi ce orientare avem. Curaj, dar fără ostentație: directorul publicației şi preşedintele "*Acțiunii Române*", dl. **Nicador Zelea Codreanu** nu se pretinde succesorul Căpitanului (adică şeful Mişcării Legionare), ci este doar un legionar care vrea să respecte linia trasată de fondatorul Mişcării şi denaturată de duşmani, un legionar care încearcă să mențină aprinsă torța naționalismului românesc ortodox. Succesul înregistrat prin apariția revistei a depăşit aşteptările noastre, dovadă numeroasele scrisori şi telefoane primite, chiar şi din străinătate. Sunt încurajări care ne obligă să ne perfecționăm.

Am avut şi alte acțiuni, din care le prezentăm pe scurt, ca jaloane ale preocupărilor noastre.

Am înființat câteva noi cuiburi noi: Galați, Bucureşti, Piteşti, Piatra Neamț, Craiova, Constanța.

După inițiativa publicării memoriilor comandantului legionar al Bunei Vestiri, preot Ion Dumitrescu-Borşa, de o inestimabilă valoare ale (în 2002), în 2003 am realizat un **compendiu Corneliu Zelea Codreanu** intitulat "*Doctrina Mişcării Legionare*", o carte inedită, de referință, absolut necesară, mai ales în contextul actual. Cartea a fost distribuită în zeci de localități din țară.

Pagina *Acțiunii Române* de pe Internet **www.actiunea-romana.com** se află la început, necesitând încă alte zeci de ore de muncă pentru actualizare şi completare, dar reprezintă un reper pentru tinerii dornici de adevăr.

Pe data de 24 iunie, în fața unei săli arhipline a Muzeului de Istorie (Palatul Şuțu), am aniversat 76 de ani de la înființarea Legiunii printr-un interviu acordat de Nicador Zelea Codreanu ziariştilor, pe tema de actualitate "*Poziția naționaliştilor români de orientare Zelea Codreanu față de guvernările post-decembriste*", răspunzând apoi întrebărilor adresate din public.

Parastasele organizate (în ianuarie pentru eroii legionari Ion Moța şi Vasile Marin, în septembrie pentru veşnica pomenire a sutelor de legionari asasinați de autorități într-o singură noapte, pe tot cuprinsul țării), ca şi parastasul din noiembrie al Căpitanului nu le considerăm "activitate", ci o datorie de onoare, în primul rând creştinească şi apoi camaradrerească, pe care am împlinit-o.

Pe scurt, fiecare zi a anului trecut am încercat s-o fructificăm pentru a marca un început de renaştere românească.

Emilian Georgescu

***

Mic glosar

Se tot vorbeşte despre fascism în ultimul timp – în special despre faptul că este interzis şi că a fost condamnat de Tribunalul Internațional de la Nurnberg. Reproducem explicația oferită de **Enciclopedia *Universalis* din Paris (1996)**.

Pentru a curma din start orice încercare de speculație rău-voitoare, precizăm că OUG 31/2002 interzice organizațiile şi manifestările cu caracter fascist, iar nu definirea termenului. Mai mult, însăşi OUG 31/2002 omite definirea lui, un motiv în plus pentru a reproduce definiția dată de o Enciclopedie franceză (nu de noi).

Fascism = *mişcarea creată în Italia în 1919 şi sistemul politic înfăptuit în 1922, după preluarea puterii de şeful acestei mişcări, Benito Mussolini. Se caracterizează, în esență, prin respingerea concepțiilor socialismului şi liberalismului, prin voința de a instaura un stat puternic care să impună autoritatea, prin structură centralizată şi ierarhizată, prin militarism, prin naționalism, prin dominația partidului unic, prin cultul muncii, prin grija de a promova realizările sociale, prin voința de a pregăti şi educa tineretul.*

În domeniul economic fascismul înțelege să depăşească lupta de clasă prin crearea unui regim corporatist în care salariații şi patronii să se găsească reuniți în cadrul aceleiaşi organizații profesionale.

Fascismul celebrează valorile eroismului luptător, disciplina, abnegația, energia, forța, solidaritatea națională. Acordă foarte mare importanță tineretului, ca simbol al energiei creatoare, al renaşterii naționale, întreținând un adevărat cult al acestuia prin cântec. Fascismul urmăreşte nu numai să instaureze o nouă ordine politică şi socială, ci să modeleze un nou tip de om.

Organizația fascistă este un adevărat centru combatant în interiorul societății civile, în serviciul unei ideologii politice, în aceste perspective **utilizarea violenței fiind considerată ca mijloc normal al acțiunii politice.**

Termenul de "*fascism*" a fost extins şi pentru alte mişcări, partide sau organizații cu concepții asemănătoare în ceea ce priveşte etica, politica generală şi organizarea, dar, în funcție de contextul istoric, există, în realitate, multe criterii de diferențiere: de exemplu, atitudinea față de drepturile omului, față de religie, atitudinea față de rasism şi antisemitism, față de celelalte organizații politice etc.

Concurs

"ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEȘTI"

- premii în cărți -

Condiții de participare: - vârsta max. 35 ani;
- răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de 22 a lunii următoare apariției ziarului.

Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL LA ÎNTREBAREA LUNII NOIEMBRIE: ***"Care erau gradele și funcțiunile în Mișcarea Legionară și ce rol aveau?"*** a fost dat de Mugur Ionescu, elev în clasa a XII-a, din București (care a câștigat astfel cartea *"Cal troian intra muros" (Memorii legionare)* - Ion Dumitrescu-Borșa.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL (cu câteva completări suplimentare ale redacției):

- Gradele legionare au fost înființate de Căpitan (*"Cărticica șefului de cuib"* - C. Z. Codreanu) pentru desemnarea **elitei legionare**; legionarii cu merite deosebite în decursul activității legionare, remarcați de Căpitan, erau gradați.

Aceste **grade** erau: **instructor-ajutor; instructor; comandant-ajutor; comandant și comandant al Bunei Vestiri** (cel mai înalt grad legionar, după Căpitan).

Singurul care putea acorda gradări era Căpitanul, în acest scop existând "Condica de grade" cu care a fost responsabil în ultima perioadă (1936-1938) ing. Duiliu Sfințescu.

- Funcțiile legionare erau: șeful Partidului *Totul Pentru Țară* (expresia politică a Mișcării), șeful Frățiilor de Cruce, șeful Corpului Studențesc Legionar, șeful Corpului Muncitoresc Legionar, șefa Cetățuilor, șeful Asociației "Prietenii Legiunii", șeful Corpului Răzleți, secretarii și consilierii Căpitanului, șeful Serviciului Juridic Legionar, șeful Corpului Moța-Marin, apoi: șef de regiune, șef de județ, șef de sector (din București) etc.

NOTĂ: a) **Un grad legionar putea să nu aibă nici o funcțiune** (de exemplu, Corneliu Georgescu, comandant legionar al Bunei Vestiri, nu avea nici o funcțiune).

b) **Au existat și persoane cu funcții în Mișcare, dar fără grad** (de exemplu, gen. Gh. Cantacuzino-Grănicerul, membru în Senatul Legionar, avea funcția de șef al Partidului *Totul Pentru Țară*, dar nu avea grad; Sterie Ciumetti, cu funcția de secretar al Căpitanului și casier central al Mișcării, nu avea grad etc.)

Singurul care numea în funcții era Căpitanul.

Toate gradele legionare și funcțiunile legionare formau Statul Major Legionar, iar șeful Statului Major Legionar era Căpitanul.

ÎNTREBAREA LUNII DECEMBRIE: Când a luat ființă U.N.S.C.R. (Uniunea Națională a Studenților Creștini Români), ce era și cine au fost președinții ei în perioada 1934 – 1940?

PREMIU: "*Cranii de lemn*" – Ion Moța

Din fotografiile vremii:
congresul studențesc de la Târgu Mureș – 1936

Poșta redacției

D'ARTAGNAN – Afumați: Remarc în treacăt rezonanța pseudonimului și în special sublinierea dvs. Aveți dreptate că ar fi trebuit spus mai simplu: nu există codreniști și simiști, ci numai legionari și simiști! Ei, bine, iată că am precizat acum, pe înțelesul tuturor. Căpitanul a înființat și dezvoltat Legiunea; el a dat conținutul cuvântului "legionar", i-a definit coordonatele. A-l numi pe cineva "codrenist" e similar cu a-l numi "legionar". Și atunci, simistul ce este? Logic, orice altceva, dar numai legionar nu! Înșuși simiștii îi numesc "codreniști" pe adepții Căpitanului (adică pe ... legionarii!). Dacă Sima ar fi fost un adevărat legionar, atunci adepții lui nu s-ar mai fi numit "simiști", ci "legionari"! Iar dacă Sima ar fi creat un nou tip de legionar, istoria nu-l cunoaște încă pe acel nou tip mirobolant de legionar mai legionar decât legionarii lui Codreanu!

FLORIN GHIȚĂ – Buzău: Vă asigur că suntem departe de a fi admiratori ai d-lui M. N. (dovadă articolele din septembrie și octombrie ale *Cuvântului legionar*, respectiv *Mafalda din str. Plantelor* și *Adevărul în cazul Horia Sima* – pe care nu știu dacă le-ați citit), dar de aici și până la a susține că este vândut internaționalismului și cosmopolitismului este cale lungă. De asemenea, ne îndoim de veridicitatea informațiilor dvs. privitor la originea lui Traian Boeru.

M.T. – Iași: Dar observ că aveți timp de pierdut, nu glumă! "Spumegarea" aceasta să se datoreze, oare, unui rest de detergent în farfurie? Poate n-ar fi rău să vă adresați unui specialist. Oricum, încăpățânarea dvs. de a ne trimite scrisori injurioase la adresa Legiunii ne lasă "nemuritori și reci" (vorba lui Eminescu).

ADELINA TIARA – Snagov: Din păcate, această mică bibliotecă pe care ne-o solicitați (*Circulări și manifeste, Cranii de lemn, Crez de generație, Frăția de Cruce*) nu v-o putem expedia gratuit. Vă sugerez să ne vizitați și noi vă vom oferi cărțile pentru a le multiplica. Puteți și să participați la concursul revistei noastre – mai ales că nu păreți necunoscătoare în domeniu, iar dacă veți răspunde corect veți câștiga, pe rând, aceste cărți care urmează să fie oferite ca premii în lunile următoare.

ANTON DEMETRU – Craiova: Vă mulțumim pentru manuscrisul trimis, dar, deocamdată nu are loc în configurația publicației. Poate, cine știe, peste câțiva ani...

GABI ROMANESCU – Brăila: Consider lăudabilă preocuparea dvs., dar efectiv nu văd care este relevanța istorică, așa cum nu cred că ar interesa pe cineva dacă, de exemplu, Stalin dormea cu mustățile sub plapumă sau afară din plapumă.

MIRCEA ȘTEFĂNESCU – Lugoj: Nu ne întrebați pe noi de ce există atâtea grupări intitulate legionare. Tot ceea ce pot să vă spun este că și Fund. "Prof. G. Manu", și Șerban Suru, închipuitul "șef" al Mișcării sunt simiști (a se vedea ceea ce scriu). Citiți, vă rog, răspunsul dat lui D'Artagnan. De ce sunt ei divizați, cum se poate ca un legionar să-l dea în judecată la tribunal pentru calomnie pe cel care l-a făcut legionar, întrebați-i pe ei.

IOANA CRĂCIUN – Constanța: Din păcate, nu avem *Simfonia Codreanu*. Am omis să vă scriem și acest lucru rândul trecut. Dacă, eu știu prin ce întâmplare, intrați măcar în posesia partiturii, vă rugăm să ne anunțați. Noi nu am reușit până acum.

ION MIRICĂ – Galați: Nu-mi este clar la ce vă referiți, așa că voi încerca să răspund mai detaliat. Legătura dintre noi și *"Pentru Patrie"* este următoarea: înainte de 1989 exista o revistă și o emisiune a armatei, numite *"Pentru Patrie"* – asemănarea noastră cu acestea ar consta din asemănarea de culori (kaki la ei și verde la noi), iar începând din 1993 există un partid *"Pentru Patrie"* – nu al armatei, ci format în principal din foști deținuți politici, urmași ai luptătorilor anticomuniști – după cum afirmă – și asemănarea noastră cu el ar consta din ... ei, aici este problema!

REMUS ENACHE – Sibiu: Special am lăsat răspunsul pentru dvs. la urmă (să încheiem frumos acest an). Vă mulțumim pentru cuvintele frumoase. Finalul scurtei dvs. scrisori l-am apreciat în mod deosebit, de aceea îl și reproduc, pentru că exact așa gândesc toți cei care au devenit membri ai *Acțiunii Române*: *"Ei (simiștii – n. red.) nu au și nu vor avea niciodată ceea ce aveți voi: pe cineva în ale cărui vine să curgă sângele Căpitanului. Din stejar răsare stejar și din bălării tot bălărie. Stejarul poate crește mai falnic sau poate rămâne mai mic, dar tot stejar este. Diluat sau nu, sângele Căpitanului oferă garanția efortului spre păstrarea liniei autentice."*

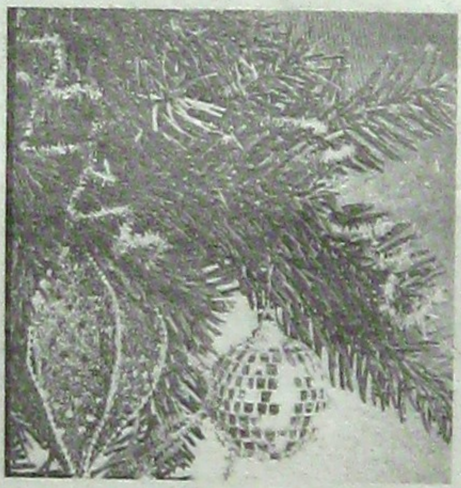
Răspunsuri date de Nicoleta Codrin

Redacţia
"Cuvântului Legionar"
şi "Acţiunea Română"
urează tuturor cititorilor
"La mulţi ani!"
cu bucurii şi împliniri,
sub scutul lui Dumnezeu
şi al credinţei româneşti!

NOTĂ REDACŢIONALĂ:
ACEST NUMĂR ESTE MAI AMPLU DECÂT CELELALTE NUMERE ALE REVISTEI: AU IMPUS ACEASTA SĂRBĂTOAREA CRĂCIUNULUI ŞI SFÂRŞITUL DE AN.

	Periodic editat de "*Acţiunea Română*"	ISSN 1583-9311
Redactor şef:	**Nicoleta Codrin**	
Colegiul de redacţie:	Radu Constantin, Emilian Ghika, Corneliu Mihai	
Secretar de redacţie:	Nicolae Badea	
Relaţii cu publicul	Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti *(zona Circului – intersecţie cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V. Lascăr)* Vineri, între orele 15^{00} – 19^{00} tel.: (021) 322 3832 şi (021) 610 3578 sau 0745 074493 e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com	